

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΙΧΜΕΝΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΤΙΜΟΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΣΥΡΡΗΟΥ ΚΑΙ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΤΗΣ Ι. Μ. ΠΕΝΤΕΣΗΣ ΤΟΥ ΟΡΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ
ΣΥΝΔΕΙΧΜΕΝΟΥ
ΠΑΤΡΟΣ ΤΙΜΟΘΕΟΥ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ
ΣΥΡΡΗΟΥ
ΚΑΙ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ
ΤΗΣ
Ι. Μ. ΠΕΝΤΕΣΗΣ
ΤΟΥ
ΟΡΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

ΤΕΤΑΡΤΗ ΗΜΕΡΑ
ΚΟΙΝΗΣΕΩΣ ΘΕΟΛΟΓΟΥ
ΠΕΝΤΕΣΗΣ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΤΙΜΟΘΕΟΥ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΕΥΡΗΠΟΥ
ΚΑΙ ΚΤΙΤΟΡΟΣ ΤΗΣ Ι.Μ. ΠΕΝΤΕΛΗΣ
ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

Ποιηθεῖσα ὑπὸ τοῦ μακαριστοῦ
Γερασίμου Μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου
Ὑμνογράφου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας

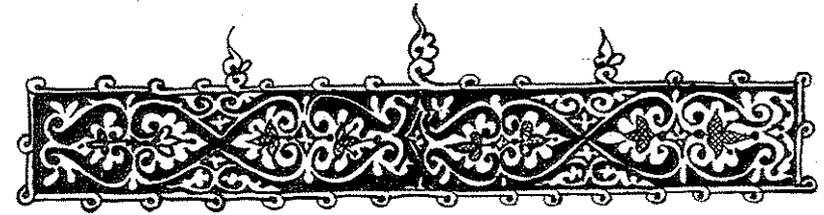
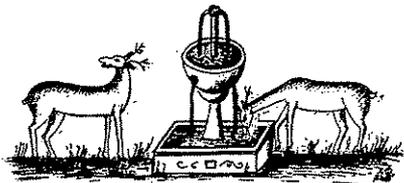
Ἐκδίδεται ἐπιμελείᾳ
Νεκταρίου Καρσούντη Ἀρχιμανδρίτου

ΕΚΔΟΣΙΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΠΕΝΤΕΛΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ 2002

παιδων και παρεχει βοηθηματα εις απορους οικογενειας της περιοχης της και των Αθηνων, ως επισης χορηγει κατ' ετος ειδη ιματισμου και υποδησεως εις εκατονταδα απορων παιδων των Κοινοτήτων Παλαιας και Νεας Πεντέλης.

Ενισχυει δι' επιδομάτων φοιτητάς της Θεολογικής Σχολής, αδελφούς της Ι. Μονής. Χορηγει κατ' ετος δια τους απορους σπουδαστάς της Ίερās Αρχιεπισκοπής Αθηνων ικανόν χρηματικόν ποσόν, ως και δια τό Γενικόν Φιλόπτωχον Ταμείον αυτής και γενικώς εξακολουθει πραγματοποιουσα τον ιερόν σκοπόν, τον όποιον έταξεν εις αυτήν ό ιδρυτής της.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΤΙΜΟΘΕΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΕΥΡΗΠΟΥ ΚΑΙ ΚΤΙΤΟΡΟΣ

ΤΗΣ ΕΝ ΠΕΝΤΕΛΗ. ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ

ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

Ο εν αγίοις πατήρ ημών Τιμόθεος έγεννήθη περί τό ετος 1510 εις χωρίον τι της Αττικής όνομαζόμενον Κάλαμος. Ανέτειλεν ως αστήρ έωθινός, εν χειμερία ώρα δια τό έθνος μας, τό όποιον έστέναζεν όδυνώμενον υπό της τουρκικής κυριαρχίας.

Ο πατήρ του κατά τινα παράδοσιν ήτο ιερεύς, όστις και έδίδαξεν αυτόν τά πρώτα χριστιανικά γράμματα και τον έπαιδαγωγήσε μετ' έπιμελείας και ζήλου εις την έν Χριστώ βιοτήν.

Τό δε παιδίον, φύσεως ών δεκτικής και αγαθής, προέκοπτε και διεκρίνετο μεταξύ των συνηλικιωτών του δια την ευφυϊαν, την ευκοσμίαν του ήθους και την προς τον Θεόν πίστιν και ευλάβειαν.

Όστε έσεμνύοντο και έχαιρον δι' αυτόν πάντες: οί γονεΐς του, οί συγχωριανοί του, οί πρόκριτοι της Πατρίδος και της Εκκλησίας.

Μεταξύ τούτων και ό επίσκοπος Ώρεών της Εύβοίας, γνωστός ως φαίνεται της οικογενείας του Αγίου, όστις διαβλέψας εις τό

πρόσωπον τοῦ φιλοθέου νέου μίαν λαμπράν ποιμαντικήν φυσιογνωμίαν ἀνέλαβε δι' ἰδίων δαπανῶν τὴν περαιτέρω συνέχισιν τῶν σπουδῶν του εἰς Ἀθήνας.

Καί ἐκεῖ πάλιν διεκρίθη μεταξύ τῶν συμμαθητῶν του διὰ τὴν ἀρετὴν, τὴν φρόνησιν καὶ τὴν οὐξόνοϊαν τοῦ πνεύματός του.

Ὅτε δὲ ἐπερατώθησαν αἱ σπουδαὶ του μετέβη εἰς Ὁρεοῦς, ἔνθα ὁ ἐπίσκοπος προστάτης του δὲν ἐβράδυνε νὰ κείρῃ αὐτὸν μοναχόν καὶ ἐν συνεχείᾳ νὰ τὸν χειροτονήσῃ διάκονον.

Ἐκτοτε τὸν εἶχε πλησίον του ὡς βοηθόν καὶ συναντιλήπτορα εἰς τὴν διακονίαν τῆς Ἐκκλησίας, καθοδηγῶν αὐτὸν ὡς καλὸς ποδηγέτης εἰς τὴν ἀσκησιν τῆς ἀρετῆς· ἦτοι τὴν νηστείαν, τὴν ἀγρυπνίαν, τὴν προσευχὴν, τὴν μελέτην τῶν ἁγίων Γραφῶν, τὴν θεοσέβειαν καὶ τὴν εὐποιῶν. Ἐνέπνευσεν ὡσαύτως εἰς αὐτὸν φλογερὸν τὸ αἶσθημα τῆς φιλοπατρίας καὶ τὴν μέχρι αὐτοθυσίας ἀγάπην καὶ συμπαραστάσιν πρὸς τὸν δοκιμαζόμενον λαόν.

Καὶ ὅτε ἀργότερον τὸν ἐχειροτόνησε καὶ ἱερέα κατέστη ἀχώριστος σύντροφος καὶ πολύτιμος συνεργάτης του εἰς τὴν διαποίμανσιν τῆς ἐπισκοπῆς.

Μετά δὲ τὴν ἐν Κυρίῳ τελευτὴν τοῦ ἐπισκόπου πάντες, κοινῇ καὶ ὁμοφώνῳ γνώμῃ, ὑπέδειξαν τὸν Ἅγιον ὡς τὸν πλέον ἄξιον ἵνα ποιμάνῃ τὴν λογικὴν ποίμνην τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καὶ οὕτως ἀνεδείχθη ἐπίσκοπος Ὁρεῶν περὶ τὸ ἔτος 1553 μ.Χ.

Μετ' οὐ πολὺ ὅμως, ἀφ' ὅτου ἐτέθη ἐπὶ τὴν λυχνίαν κατὰ τὸ εὐαγγελικὸν λόγιον, ἐκρίθη ἄξιος ὑψηλοτέρας ποιμαντικῆς διακονίας καὶ προήχθη εἰς ἀρχιεπίσκοπον Εὐρίπου (Χαλκίδος).

Τίς δύναται δὲ νὰ διηγηθῇ καὶ νὰ ἱστορήσῃ τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἀνέλαβε καὶ ἐπετέλεσε κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ὁ σοφὸς ἱεράρχης; Τούς ἀγῶνας καὶ τούς μόχθους οὓς κατέβαλεν ὑπὲρ τοῦ σφοδρῶς χειμαζομένου ποιμνίου του ὑπὸ τῶν δεινῶν τῆς δουλείας;

Ὡς πατὴρ φιλόστοργος συνέπασχε καὶ ἐπαρηγόρει τὰ πάσχοντα τέκνα του, ὡς πεφωτισμένος διδάσκαλος τὰ ἐνουθετοῦσε καὶ ὡς καλὸς ποιμὴν τὰ καθωδηγοῦσε νυχθημερόν καὶ ἀόκνως εἰς «νομὴν» σωτηρίας. Ἀλλὰ δὲν παρέλειπε νὰ μεταλαμπαδεύῃ καὶ νὰ πυρπολῇ τὰς ψυχὰς των μὲ τὴν φλόγα τῆς ἐλευθερίας, γενόμενος

τοιουτοτρόπως κήρυξ θερμὸς καὶ προάγγελος τῆς ἀναστάσεως τοῦ Γένους.

Ὅμως ὁ ἐχθρὸς τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων δὲν ἠδύνατο νὰ βλέπῃ τὸν διαυγέστατον τοῦτον φωστῆρα ἐπὶ τὴν λυχνίαν ἐκπέμποντα πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν τὸ φῶς τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐμμηχανεύετο τρόπους ἵνα ἐπιτύχῃ τὴν ἐξόντωσίν του. Καὶ ἡ ἀφορμὴ δὲν ἐβράδυνε νὰ δοθῇ.

Λέγεται ἐκ παραδόσεως ὅτι κατὰ τὴν περίοδον ταύτην, ἐπὶ σουλτάνου Σελίμ Β' (1566-1574) καὶ πατριάρχου Ἱερεμίου Β' (1572-1595), ἐξεδόθη φιρμάνιον, τὸ ὁποῖον ἐπέβαλε τὴν μετατροπὴν χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν εἰς τζαμιά'.

Τότε ὁ Ἅγιος ἐκ τῆς εὐθυνοφόρου θέσεώς του ἠλεγξε μετὰ δριμύτητος καὶ παρρησίας τοὺς διώκτας τῆς Ἐκκλησίας - γεγονόςσ πού τὸν ἔφερε ἀντιμέτωπον μὲ τὸν τουρκαλβανὸν πασᾶν τοῦ Εὐρίπου, ἀνθρωπὸν ἄγριον καὶ κατ' ἐξοχὴν χριστιανομάχον.

Οὗτος τὸν ἐφθόνει καὶ διέκειτο ἤδη ἐχθρικῶς ἐναντί του, ἐξ αἰτίας τῆς ἀναγνωρίσεως καὶ τοῦ κύρους ἅτινα ἀπελάμβανε ὁ Ἅγιος, ὅχι μόνον μεταξύ τῶν χριστιανῶν ἀλλὰ καὶ μεταξύ πολλῶν ὀθωμανῶν τῆς ἐπαρχίας του.

Ὅμως, δυστυχῶς, ὡς ἀναφέρει ἡ παράδοσις, καὶ μεταξύ τῶν Ἑλλήνων ἰσχυρῶν εὐρέθησαν τινὲς δυσσαρραστημένοι, οἵτινες ἐπέθυμον τὴν δίωξίν του. Καὶ τοῦτο ἐπειδὴ ὁ Ἅγιος ἐνεργοῦσε πάντοτε ἔχων ὡς κανόνα τὴν ἀπροσωπὸληπτον δικαιοκρισίαν καὶ ὅχι ἰδιοτελεῖς σκοποὺς καὶ εὐτελεῖ συμφέροντα (βλ. βιογραφία τοῦ Ἁγίου).

Ἐκ μέρους τῶρα τῆς τουρκικῆς ἀρχῆς μελετᾶται ἀπροκαλύπτως ἡ ἐξόντωσίς του δεδομένου ὅτι ἡ στάσις του τὸν ἔχει ἤδη ἐνοχοποιήσει ὡς «ἐχθρόν τοῦ δοβλετίου», δηλ. τοῦ Ὀθωμανικοῦ κράτους.

Ἀλλὰ ὁ πανοικτίρμων Θεὸς δὲν ἠθέλησε νὰ πραγματωθοῦν τὰ σκοτεινὰ σχέδιά των. Ἡ σύζυγος τοῦ τούρκου πασᾶ, ἥτις ἦτο ἐν

1. Ἐπειδὴ ἐπαρκῆ ἱστορικὰ στοιχεῖα μαρτυροῦντα γενικὴν ἐφαρμογὴν τοιαύτης ἀποφάσεως δὲν ὑφίστανται, πρέπει νὰ ὑποθέσωμε ὅτι ἐπρόκειτο μᾶλλον περὶ ἀποφάσεως τοπικοῦ χαρακτήρος, κάτι πολὺ σὺνηθες κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην.

κρουπῶ χριστιανῆ, πληροφορηθεῖσα ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ πνευματικοῦ τῆς πατρὸς κινδυνεύει διεμῆνυσεν αὐτῷ κρυφίως νά φύγη, ἀποστείλασά του πάραυτα καὶ μέγα χρηματικόν ποσόν.

Ὁ Ἅγιος μὴ πτοηθεὶς ἀπὸ τὴν δεινότητα τῆς περιστάσεως, ἀλλὰ θεωρήσας ταύτην ὡς μέρος σχεδίου τῆς θείας Προνοίας δι' ἑαυτὸν καὶ δὴ ὡς κλήσιν πρὸς τὸν μονήρη βίον τῆς αὐστηρᾶς ἀσκήσεως, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἀνέκαθεν εἴλκετο, ἀνεχώρησε τὴν αὐτὴν νύκτα τοῦ ἔτους 1572, διὰ τὴν ἀπέναντι ἀκτὴν τῆς Ἀττικῆς, ἔνθα καὶ ἡ ἰδιαιτέρα αὐτοῦ πατρὶς. Παρέλαβε δέ μεθ' ἑαυτοῦ ὡς μικράν συνοδίαν τὸν ἱερέα-οἰκονόμον του καὶ τὸν διάκονόν του².

Παραμείνας ἐπὶ τινα χρόνον εἰς τὴν ἐκεῖ Μονὴν Καλολιβαδίου, ἐτράπη ἔπειτα πρὸς τὸ Πεντελικόν ὄρος, γνωστὸν ὡς ὄρος τῶν Ἀμώμων, τὸ ὁποῖον ἐπὶ σειρᾶ αἰώνων ἦτο τόπος ἀσκήσεως καὶ λατρείας τοῦ Θεοῦ καὶ διέθετε πλεῖστα ὄσα ἀσκητήρια καὶ κελ-λία. Ἐκεῖ κατέφυγεν ὁ Ἅγιος σκοπῶν ἵνα ἀσκητεύσῃ ἀγνωστος καὶ τερματίσῃ οὕτω τὸν βίον του θεοφιλῶς καὶ ὁσίως.

Τὸ ἦθος ὁμῶς τῶν ἀσκητῶν τοῦ Πεντελικοῦ καὶ ἡ γλυκεῖα καὶ χαρίεσσα φύσις τῆς περιοχῆς τὸν ἔπεισαν νά ἰδρύσῃ Μονὴν, ἀφοῦ ἐπὶ τινα χρόνον διέμεινεν ἀσκητῶν τὸ πρῶτον εἰς τὰ Καλλίσια τοῦ Πεντελικοῦ καὶ ὕστερον εἰς τὴν Ἁγίαν Τριάδα τοῦ Νεροῦ.

Μιᾶ δέ τῶν ἡμερῶν ἀναζητῶν τόπον κατάλληλον πρὸς οἰκοδομὴν Μονῆς καὶ περιερχόμενος μετὰ τῆς μικρᾶς συνοδίας του, τὴν δρυόεσσαν περιοχὴν εἰς τὰ κράσπεδα τοῦ ὄρους, διεκρίνεν ἐντός

2. Σημαντικὴ ἐν προκειμένῳ μαρτυρία μᾶς παρέχει ὁ ἱστορικός Δ. Ἀλβανάκης, ὅστις γράφει ὅτι ἀνεκάλυψε τυχαίως εἰς παλαιὸν χειρόγραφον Μονῆς τινὸς τῆς Εὐβοίας τὴν ἀκόλουθον σημείωσιν:

«15 - (ἐσβεσμένον)
ἐχάλασαν τίς ἐκκλησιᾶς κε τέσ
εκαμαν τζαμία»

.....
«εφίγε κέ ὁ δεσπότης κιο Τιμόθεος
μέ τό παπα... (ἐσβεσμένον) κε
το διάκιο Ανθιμο».

(Βλ. Δ. Ἀλβανάκη, «Ἱστορία τῶν Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Κράτους, τ. Α' Ἱ.Μ. Πεν-τέλης», Ἀθῆναι 1905, σ. 15).

τοῦ πεπυκνωμένου δάσους λευκάζον τι σημεῖον.

Ἐγγύτερον ἐλθόντες διεπίστωσαν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ σκελε-τοῦ ἀποθανόντος ἀσκητοῦ τινὸς λευκανθέντος καὶ ἀπαστράπτο-ντος ὑπὸ τῶν βροχῶν καὶ τοῦ χρόνου. Ἐπὶ τῶν προασπιζόντων δέ τὴν καρδίαν του ὁστῶν ὑπῆρχε μικρὰ εἰκὼν τῆς Ὑπεραγίας Θεο-τόκου τῆς Γλυκοφιλοῦσης. Ἐν ἄκρᾳ συγκινήσει καὶ εὐλαβείᾳ πα-ραλαμβάνουσι τὴν εἰκόνα, θάπτουσι τὸ σεβάσμιον λείψανον καὶ ἀποφασίζουσιν ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ νά κτίσῃσι τὴν Μονήν. Ὅντως καὶ παρά τὰς ἀρχικὰς δυσχερείας τὸ ἔργον τῆς οἰκοδομήσεως ἤρχισεν καὶ ἐπερατώθη κατὰ τὰς ἀρχαιολογικὰς μαρτυρίας τὸ ἔτος 1578. Ἀφιερῶθη εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ ἐγένετο ὁ πόλος ἔλξεως διὰ τοὺς ἀσκητὰς τοῦ Πεντελικοῦ, οἵτινες συνεκεντρώθησαν ὑπὸ τὰς πτέρυγὰς τῆς καὶ συγκατεβίω-σαν μετὰ τοῦ Κτίτορος. Μέχρι σήμερον διασώζει ἡ παράδοσις τὴν θέσιν τῆς εὐρέσεως τῆς εἰκόνης. Εἶναι τὸ σημεῖον ὅπου φύεται δένδρον δάφνης, πλησίον τοῦ ἱεροῦ Βήματος τοῦ Καθολικοῦ. Ἡ δέ εἰκὼν, ὡς ἱερόν παλλάδιον ἐφυλάσσετο εἰς τὴν Μονήν μέχρι τοῦ ἔτους 1966, ὅτε δυστυχῶς ἐκλάπη.

Ἐν τῇ Μονῇ ταύτῃ παρέμεινεν ὁ Ἅγιος ἕως καὶ τοῦ ἔτους 1580, στηριζῶν, καθοδηγῶν καὶ διδάσκων τοὺς ἐν αὐτῇ ἀσκουμένους. Οὕτως ἔθεσεν στερεῶς τὰ πνευματικὰ αὐτῆς θεμέλια, ἀλλὰ δὲν ὀλιγόρησε καὶ διὰ τὰς ὑλικὰς τῆς ἀνάγκας.

Καὶ ὄχι μόνον διὰ τὰς τῶν μοναχῶν, οἵτινες ἠριθμοῦντο τότε περὶ τοὺς ὀγδοήκοντα, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς τῶν ἀναξιοπαθούντων καὶ προστρεχόντων εἰς αὐτήν. Σημειωτέον δέ ὅτι αἱ ἱεραὶ Μοναὶ ἀνέκαθεν ἀνέπτυσσον πλουσίαν φιλανθρωπικὴν δράσιν, εἰδικότε-ρον τώρα κατὰ τοὺς ἐμπεριστάτους τούτους χρόνους, ὅποτε συ-χνῶς ἐλάμβανε μορφήν ὀργανωμένης κοινωνικῆς προνοίας.

Πρὸς τοῦτο ὁ Ἅγιος προσέβη εἰς ἀγοράν ἀξιολόγου κτηματικῆς περιουσίας καὶ δὴ τῶν γειτνιαζόντων πρὸς αὐτὴν ἀγροτικῶν πε-ριοχῶν. Σημαντικὴ ἦτο καὶ ἡ δωρεὰ τοῦ μεγάλου ἐλαιῶνος, ἰδιο-κτησία τοῦ Κωνσταντινουπολίτου Λογοθέτου Ἱεράκος, ἀλλὰ καὶ κτήματος ἐν Βραῶνι προσφορά εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Ἅγιον Ὁθωμανίδος γαιοκτήμονος (βλ. κατωτέρω).

Τοιουτοτρόπως ἡ Μονή ἔφθασεν ἐντός ὀλίγου εἰς περίοπτον θέσιν ἐξ αἰτίας τοῦ πνευματικοῦ ἀναστήματος καί τῶν διοικητικῶν ἱκανοτήτων τοῦ Ἰδρυτοῦ της.

Οὗτος ὁμως ποθῶν τόν ἡσύχιον βίον καί τήν ἀδιάλειπτον μετά τοῦ Κυρίου ἔνωσιν διὰ τῆς προσευχῆς, ἀπεσύρθη ἐν εὐθέτῳ χρόνῳ εἰς τό προσφιλές του ἡσυχαστήριον τοῦ ἁγίου Γεωργίου ἢ κατ' ἄλλους τοῦ ἁγίου Νικολάου τοῦ Χωστοῦ ἐν Γαργητῶ τοῦ Πεντελικοῦ.

Ἄλλ' οὐδέ ἐκεῖ ἡ φήμη τῆς ἀγιότητός του ἀφῆκεν αὐτόν ἀπερίσπαστον ἵνα ἀπολαύσῃ τήν πεφιλημένην του καί ἐράσιμον ζωήν τῆς ἡσυχίας. Διά τοῦτο καί ἐπεζήτησε τόπον πλέον ἀπόμακρον. Μετέβη εἰς Βραυρῶνα, ὅπου ἡ σκήτη τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Ἀφοῦ ἐπεσκεύασε τό μικρόν ἐρημοκλήσιον καί ὠκοδόμησε κελλία τινά, παρέμεινε ἐπιδιδόμενος εἰς ὑψηλοτέρους ἀσκητικούς ἀγῶνας· βιώνοντας δέ ἐντόνως τήν μυστηριακὴν ζωήν ἔφθασεν εἰς τήν ἀγγελικὴν ἐκείνην βαθμίδα καθ' ἣν «Νοεραὶ δυνάμεις συλλειτουργοῦσι καί φιλοχωροῦσιν ἐν ψυχικῷ ἡσυχαστῇ», ὡς λέγει ὁ τῆς Κλίμακος ἱερός συγγραφεύς.

Εἶχεν ἤδη δεχθῆ ἐκ Θεοῦ καί τό χάρισμα τῆς θαυματουργίας. Τοῦτο ἐγένετο εὐρέως γνωστόν καί ἐκ τοῦ ἀκολουθίου γεγονότος: Πειραταὶ ἤρπασαν τά τέκνα ἐπιφανοῦς ὀθωμανίδος γαιοκτήμονος κατοικούσης εἰς τόν ἐρημικόν Πύργον τοῦ Μεγάλου Βραῶνος, (περὶ ἧς ἐγένετο λόγος ἀνωτέρω), τά ἐπεβίβασαν εἰς τά πλοῖα των καί ἀπεμακρύνθησαν. Ἡ δύσμοιρος μήτηρ των προσέφυγεν εἰς τόν Ἅγιον ἰκετεύουσα ἔνδακρος διὰ τήν σωτηρίαν τῶν τέκνων της. Ὁ δέ θαυματουργός Ἱεράρχης σπλαγχνισθεὶς τήν δεινῶς ἀλγοῦσαν μητέρα ἀνέπεμψε πρὸς τόν Σωτῆρα Χριστόν καί τήν Θεοτόκον ἔνθερμον προσευχὴν καί ὦ τοῦ θαύματος! Κλύδων μέγας ἠγέρθη ἐν τῇ θαλάσῃ· εὐθύς τά πειρατικά πλοῖα ἠναγκάσθησαν νά ἐπαναπλεύσουν πρὸς τήν ἀκτὴν καί οὕτως ἀπληλευθέρωθησαν τά παιδιά. Ἡ μήτηρ εὐγνωμονοῦσα προσέπεσε κλαίουσα εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἁγίου, ἐγένετο χριστιανή μεθ' ὅλης τῆς οἰκογενείας της καί τοῦ ἐδῶρσε τμημά τι τοῦ Μεγάλου Βραῶνος, τό ὁποῖον ὁ Ὅσιος προσέφερεν εἰς τήν Μονήν τῆς Πεντέλης.

Παρά τὰς εὐεργεσίας ὁμως ταύτας, ἅς ἐπεδαψίλευεν εἰς τόν τόπον ἡ παρουσία του εὐρέθησαν τινές τῶν χωρικῶν, οἱ ὁποῖοι τῇ ὑποβολῇ τοῦ μισοκάλου καί ἐκ φθόνου κινούμενοι ἐδημιουργοῦσαν αὐτῷ πυκνοτάτας ὀχλήσεις. Ἐφθασαν δέ μέχρι τοῦ σημείου νά κατακαύσωσι καί τήν μικρὰν ἀλιευτικὴν λέμβον του. Ὁ Ἅγιος ἐθεώρησε πλέον τοῦτο ὡς εὐλογον αἰτίαν ἀναχωρήσεως ἐκ τοῦ τόπου ἐκείνου κατὰ τό εὐαγγελικόν: «Καὶ ὅσοι ἂν μὴ δέξωνται ὑμᾶς, ἐξερχόμενοι ἀπὸ τῆς πόλεως ἐκείνης καί τόν κονιορτόν ἀπὸ τῶν ποδῶν ὑμῶν ἀποτινάξατε, εἰς μαρτύριον ἐπ' αὐτούς» (Λουκ. θ', 5).

Κατῆλθε λοιπόν ἐν τῇ παραθαλασσίᾳ καί ἀφοῦ συνεχώρησεν ἐκ βαθέων τοὺς διώκτας του, πλήρης ὢν πίστεως θερμουργοῦ, εὐξάμενος ἐπέβη ἐπὶ τῆς σχεδόν κεκαυμένης λέμβου του, ὕψωσεν ἀντὶ ἰστίου τό ῥάσον του ἐπὶ τῆς ἀσκητικῆς ῥάβδου του καί διέπλευσε παραδόξως τό ἀνοικτόν πέλαγος φθάσας ἀβλαβῆς εἰς τήν νῆσον Κέαν περὶ τό ἔτος 1582.

Ἡ γλυκεῖα καί ἑλληνικωτάτη αὕτη νῆσος τῶν Κυκλάδων, ἣτις διέθετε πλουσίαν ἀσκητικὴν παράδοσιν ἀπέβη διὰ τόν Ἅγιον τό στάδιον τῶν ὑστάτων πνευματικῶν ἀγώνων, ὅπου καί ἐδέχθη τόν τῆς δικαιοσύνης στέφανον ὑπὸ τοῦ ἀθλοθέτου Θεοῦ.

Ἀρχικῶς ἐγκατάβησεν εἰς τήν πάλαι ποτέ περιώνυμον, νῦν δέ ἐρειπωμένην Μονήν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, ἐν τῷ «Ἑλληνικῷ» ὄρει τῆς νήσου. Κατέβαλε μάλιστα πλείστας ὄσας προσπαθείας ἵνα ἐπανορθώσῃ, κατὰ τό μέτρον τοῦ δυνατοῦ, ὅτι ὁ πανδαμάτωρ χρόνος καί ἡ ἐγκατάλειψις εἶχον μεταβάλλει εἰς ἐρείπια.

Ἡ παρουσία τοῦ Ἁγίου ἐν τῇ νήσῳ ἦτο μεγίστη εὐλογία διὰ τοὺς ἀγαθοὺς καί βασανισμένους νησιῶτας, οἵτινες ἀπῆλυσαν πλουσίως τὰς πνευματικὰς καί ὑλικὰς αὐτοῦ δωρεὰς καί εὐεργεσίας. Σημειωθῆτω ὅτι μέχρι τοῦ νῦν τιμῶσιν εὐλαβῶς τήν μνήμην του καί δὴ προσφάτως ἀνήγειραν ἐπ' ὀνόματί του περικαλλῆ βυζαντινόν ναόν.

Οὐχὶ μακρὰν τῆς τοῦ Προδρόμου Μονῆς ἴδρυσεν καί ναόν πρὸς τιμὴν τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Παντελεήμονος περίξ τοῦ ὁποῖου, μετὰ τήν κοίμησίν του, συνεστήθη Μοναστήριον ὡς μαρτυ-

ρείται από Πατριαρχικόν σιγίλλιον τοῦ ἔτους 1626.

Κάτωθεν τοῦ ἱεροῦ τούτου Μονυδρίου εὐρίσκεται εἰσέτι σπηλαιον φέρον τὴν ἔπωνυμίαν «τοῦ Καλογήρου», ἔνθα ὁ Ἅγιος διέμενε κατὰ διαστήματα ἐν ἀπολύτῳ ἡσυχίᾳ, προσευχῇ καὶ ἀσκήσει. Μικρὰ δὲ πηγὴ εὐρισκομένη ἐντός τοῦ σπηλαιου ἀνέβλυζε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἀναβλύζη ὕδωρ-ἁγίασμα, παραδόξως μόνον κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας, ὅτε καὶ ἡσκήτευεν ἐν αὐτῷ ὁ Ἅγιος.

Οὕτω παρήλθον περίπου δέκα ἔτη ἀφ' ὅτου ἔφυγεν ἀπὸ τὴν Ἀττικὴν γῆν. Ἦτο πλέον ὀγδοήκοντα ἐτῶν γέρων, στάχυς κατὰ-μεστος καρπῶν, πλήρης ἡμερῶν καὶ ἔργων ἀγαθῶν, ὅτε ὁ Οὐράνιος Γεωργός τὸν ἐκάλεσεν ἐν τοῖς κόλποις Αὐτοῦ, ἵνα συνεφραίνηται μετὰ τῶν ἀπ' αἰῶνος ἀγίων ἐν τῇ ἀλήκτῳ μακαριότητι. Τοῦτο ἐγένετο περὶ τὸ ἔτος 1590· ἐνεταφιάσθη δὲ ἐντός τοῦ ναΐδριου τοῦ ἀγίου Παντελεήμονος, πρὸ τοῦ ἱεροῦ θυσιαστηρίου.

Μετὰ παρέλευσιν ἱκανοῦ χρόνου μοναχός τις τῶν ἐν τῇ Πεντέλῃ διετάχθη κατ' ὄναρ ὑπὸ τοῦ Ἀγίου ἵνα μεταβῇ εἰς Κέα καὶ μετακομίση τὸ θεῖον αὐτοῦ λείψανον ἐν τῇ Μονῇ τῆς Πεντέλης, ὅπερ καὶ ἐγένετο. Ἦρξατο δὲ πάραυτα τὸ εὐωδιάζον ἅγιον λείψανον νὰ παρέχῃ τοῖς πᾶσι πλήθος θαυματουργικῶν ἰαμάτων. Διετηρεῖτο ἐντός τιμαλφοῦς μαργαριτοποικίλου κιβωτίου, μέχρι τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821. Τότε τὸ λείψανον τοῦ Ἀγίου, καθὼς καὶ ἄλλα ἅγια λείψανα καὶ πολύτιμα κειμήλια τῆς Μονῆς Πεντέλης, μετεφέρθησαν πρὸς φύλαξιν καὶ ἀσφάλειαν εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις μετόχιόν της τῆς Ἁγίας Δυνάμεως, διὰ τὴν ὑπαρξιν ἐν αὐτῷ ὑπογείων κρυψάνων.

Δυστυχῶς εἰς τὰς 20 Ἰουλίου τοῦ 1821 οἱ πολιορκοῦντες τὴν Ἀκρόπολιν Τοῦρκοι στρατιῶται, ἀφοῦ ἀνεκάλυψαν τὴν κρυψάνα, ἐληλάτησαν καὶ δῆρπασαν τὰ πολύτιμα ἀντικείμενα καὶ ἐνέπρησαν τὰ χειρόγραφα, τὰ ἅγια λείψανα, τὰς ἰ. εἰκόνας κ.τ.τ. Κατὰ θεῖαν ὁμῶς συγκυρίαν ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς καταστροφῆς ἡ τιμία Κάρα τοῦ ἀγίου Τιμοθέου καὶ ἡ κτιτορικὴ εἰκὼν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, εἶχον μεταφερθῆ εἰς τὸ φρούριον τῶν Ἀθηνῶν δηλ. τὴν Ἀκρόπολιν ἵνα τελεσθῇ ἁγιασμός καὶ λιτανεῖα πρὸς ἀποσόβησιν λοιμικῆς ἐπιδημίας. Καὶ οὕτως ἐσώθησαν ἐκ τῆς καταστροφῆς.

Ὁ ἅγιος Τιμόθεος ἐτιμᾶτο παρά τῶν πιστῶν καὶ ζῶν καὶ ἀποθανῶν. Ὀλίγα ἐκ τῶν ὑπερφυῶν θαυμάτων, ἅτινα ἐπετέλεσε τῇ ἐκ Θεοῦ δοθείσῃ αὐτῷ χάριτι, ἀναγράφονται εἰς τὸν κατὰ πλάτος βίον αὐτοῦ καὶ ὁ ἐπιθυμῶν ἀναγιγνωσκέτω ἐκεῖ.

Ἡ μνήμη αὐτοῦ, τιμωμένου ἰδιαιτέρως καὶ ὡς διώκτου τῆς πανώλους ἐορτάζεται τὴν 16ην Αὐγούστου εἰς τὴν ἱεράν Μονὴν τῆς Πεντέλης μὲ πάνδημον συναγερόν τῶν κατοίκων τοῦ λεκανοπεδίου τῆς Ἀττικῆς, εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ τὸν Κάλαμον, εἰς τὴν Χαλκίδα, εἰς τὴν Κέα καὶ εἰς πλείστας ὅσας πόλεις καὶ χωρία τῆς πατρίδος ἡμῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Αρ. Πρωτ. 1527
Αρ. Διεκπ. 1413

Αθήνησι, τῇ 30ῇ Ὀκτωβρίου 1956

Πρὸς
τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν
κ.κ. Δωρόθεον

Μακαριώτατε,

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθμ. Πρωτ. 1089/27 Ἰουνίου ἐ. ἐ. ἡμετέρου ἐγγράφου, διὰ τοῦ ὁποίου διαβιβάζετε τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ, πρὸς ἔγκρισιν Ἀσματικῆν Ἱερὰν «Ἀκολουθίαν τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Τιμοθέου, Ἀρχιεπισκόπου Εὐρίπου καὶ κτίτορος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πεντέλης, τοῦ θαυματουργοῦ, μετὰ Παρακλητικοῦ Κανόνος καὶ Εἰκοσιτεσσάρων Οἰκων», ποιηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει διαμένοντος ὑμνογράφου Γερασίμου Μικραγιαννανίτου, Συνοδικῆ διαγνώμη καὶ ἀποφάσει, γνωρίζομεν ἡμῖν, ὅτι ἐγκρίνεται ἡ τύποις ἐκδοσις τῆς ὡς ἄνω Ἀσματικῆς Ἱερᾶς Ἀκολουθίας καὶ ἡ χρῆσις αὐτῆς ἐν τοῖς ἱεροῖς Ναοῖς, καθ' ὅσον αὐτὴ οὐδὲν περιέχει τὸ ἀπάδον, πρὸς τὰ δόγματα καὶ τὴν παράδοσιν τῆς ἡμετέρας Ἁγίας Ἀνατολικῆς καὶ Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, καὶ πρὸς τὴν παρ' αὐτῇ ὑμνογραφικὴν παράδοσιν.

Ἐπὶ τούτοις κατασπαζόμενοι τὴν ἡμετέραν Μακαριότητα ἐν Κυρίῳ διατελούμεν μετ' ἀγάπης.

† Ὁ Φθιώτιδος Ἀμβρόσιος, Προεδρεύων

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
† Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Θέμελης

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6ῃ Ἰουλίου 1965
Ἀκριβὲς ἀντίγραφον
Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
† Ἀρχιμ. Θεόκλητος Φιλιππαῖος

Ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας Γλυκοφιλοῦσης,
τὴν ὁποία βρῆκε ὁ ἅγιος ἐπὶ τοῦ λειψάνου ἀγνώστου ἀσκητοῦ.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

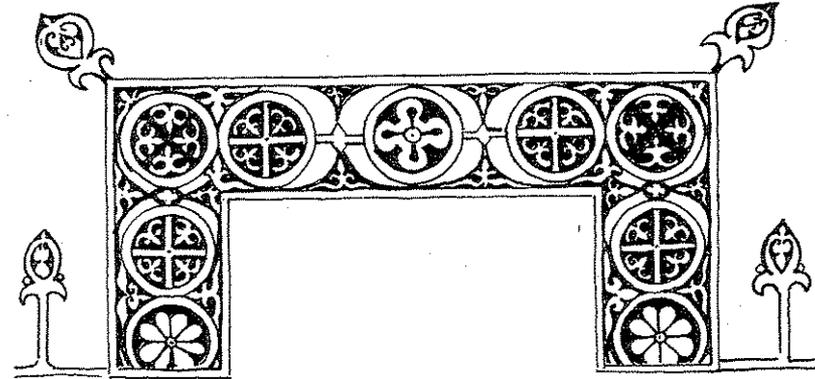
ΤΙΜΟΘΕΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΕΥΡΩΠΟΥ ΚΑΙ

ΚΤΙΤΟΡΟΣ ΤΗΣ ΕΝ ΠΕΝΤΕΛΗ. ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ

ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

(ΜΗΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΙΣ')

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα
ἰστώμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς προσόμοια:

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ο ἱεράρχης Κυρίου θεῖος Τιμόθεος, ὁ τῆς Μονῆς Πεντέλης, θεοφόρος δομήτωρ, ποιμὴν δὲ τοῦ Εὐρίπου ὁ θαυμαστός, νῦν εἰς ἔπαινον πρόκειται· δεῦτε πιστῶν αἱ χορεῖαι τὴν ἱεράν, αὐτοῦ μνήμην ἑορτάσωμεν.

Χρηματισθεὶς οὐρανόθεν ὡς καθαρὸς τὴν ψυχὴν, τὴν ἱεράν Εἰκόνα, τῆς ἀγνῆς Θεοτόκου, ἐν ὄρει τῆς Πεντέλης εὗρες σοφέ, Ἱεράρχα Τιμόθεε, ἔνθα Μονὴν ἀνεγείρεις πίστει θερμῇ, εὐσεβῶν εἰς περιποίησιν.

Τὴν σὴν φεράνυμον κλήσιν εἰς ἔργον ἤγαγες· τὸν γὰρ Θεὸν τιμήσας, καθαρᾶ πολιτεία, ἀξίως ἐτιμήθης παρὰ Θεοῦ, Ἱεράρχα Τιμόθεε, καὶ ἡ ἀγία σου κἀρα ἀγιασμοῦ, ἀναδέδεικται θησαύρισμα.

Γλυκοφιλούσης Εικόνα τῆς Θεομήτορος, καὶ τὴν τιμίαν κάραν, Τιμοθέου τοῦ θείου, κατέχουσα ἐν κόλποις Πεντέλης Μονῆ, μνήμην ἄγει τὴν εὐσημον, τὴν τῆς Πανάγνου Κοιμήσεως χαρμονικῶς, τοῦ ὁσίου αὐτῆς Κτίτορος.

Δόξα... Ἦχος β'.

Τῶν ἀρετῶν ἐργάτης γενόμενος, Ἱεράρχης ὁσιος καὶ ἄκακος, ἀνεδείχθης Τιμόθεε· καὶ καλῶς ποιμάνας, τὴν λαχοῦσάν σοι ποιμνὴν, ἀσκητικῶς Θεῷ εὐηρέστησας, καὶ φροντιστήριον ψυχῶν ἀνήγειρας, ἐπιπνοία θεία· διό σου τὴν κοίμησιν, θεοφρόνως ἐροτάζομεν.

Καὶ νῦν... Ὁ αὐτός. Τῆς Γλυκοφιλούσης.

Τὴν μητρικὴν ἀγάπην ἐκφαίνουσα, πρὸς τὸν Υἱόν σου καὶ Πλάστην, μητρικοῖς χεῖλεσιν ἀσπάζη, οἷα βρέφος τὸν ἀναρχον, ἀγνή Θεοτόκε· διὸ τὰ μεγαλεῖά σου θαυμάζοντες, τὴν σὴν μετάστασιν γεραίρομεν, Γλυκοφιλοῦσα Παρθένε· ἡ γὰρ ἁγία Εἰκὼν σου, χάριν πηγάζει μυστικὴν, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπόστιχα.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Οἶκος τῆς παντουργοῦ, Τριάδος ἀνεδείχθης, τῷ σῷ ἀμέμπτῳ βίῳ, Τιμόθεε παμμάκαρ, παρ' ἧς λαμπρῶς δεδόξασαι.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην καὶ οἱ ὄσιοί σου ἀγαλλιάσονται.

Χάριτος θεϊκῆς, ταμεῖον καθοράται, ἡ σὴ ἁγία κἀρα, Τιμόθεε παμμάκαρ, πιστοὺς καθαγιάζουσα.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Μνήμην σου τὴν σεπτὴν, ἡ σὴ Μονὴ γεραίρει, καὶ σὺν αὐτῇ χορεύει, Κάλαμος ἡ πατρίς σου, καὶ Ἀττικὴ ἡ σύμπασα.

Δόξα... Τριαδικόν.

Αἴγλη καταλαμφθεις, Τριάδος τῆς ἁγίας, Τιμόθεε θεόφρον, ἐν τῇ Ἑλλάδι ὤφθης, φωστὴρ ἀειλαμπέστατος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Μήτηρ οὔσα ζωῆς, πρὸς τὴν ζωὴν μετέστης, ἐνδόξως Θεοτόκε· διό σου τὴν ἁγίαν, Μετάστασιν δοξάζομεν.

Νῦν ἀπολύεις..., τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τὸν σοφὸν Ἱεράρχην καὶ Εὐρίπου τὸν Πρόεδρον, τοῦ Καλάμου τὸν γόνον, Μονῆς Πεντέλης τὸν Ἐφορον, Τιμόθεον τιμήσωμεν πιστοί, ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς χρεωστικῶς, ὡς σεπτὸν σημειοφόρον, καὶ πρὸς αὐτὸν βοήσωμεν ὁμοφώνως· δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ θαυμαστώσαντι, δόξα τῷ δωρουμένῳ διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Ἐτερον Ἀπολυτίκιον.

Δόξα..., Ἦχος πλ. β'. Ἀγγελικαὶ δυνάμεις.

Αγγελικῶς βιώσας ἐν κόσμῳ Ὅσιε, σκεῦος πολύτιμον ὤφθης τοῦ Πνεύματος· ἐντεῦθεν ἐδομήσω, ἐν τῷ ὄρει Πεντέλης, Μάνδραν ἁγίαν Πάτερ, ὡς ἄκλυστον λιμένα, πρὸς σωτηρίαν ψυχῶν· διό σε γεραίρει Τιμόθεε ἱερέ· ἦν περιφύλαττε αἰεὶ, ταῖς σαῖς ἀντιλήψεσι.

Καὶ νῦν... Ὅμοιον, τῆς Γλυκοφιλοῦσης.

Αγγελικαὶ χορεῖαι πόθῳ παρίστανται, τῇ παναγία σου, Εἰκόνι Δέσποινα· ἐν ταύτῃ γὰρ τὸν Κτίστην, περιπτύσσει ὡς βρέφος, ἐν ἀσπασμοῖς μητρῶις· διὸ αὐτὴν προσφόρως, Γλυκοφιλοῦσαν ἀγνήν, καλοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν βοῶντές σοι εὐλαβῶς· χαῖρε Παρθένε Μαριάμ, ἡμῶν ἡ βοήθεια.

Ἀπόλυσις

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Μετὰ τὸν Προοιμακόν, τὸ Μακάριος ἀνὴρ... Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα..., ἰστώμεν στίχους ἢ καὶ φάλλομεν προσόμοια τῆς Γλυκοφιλοῦσης δ' καὶ τοῦ Ἁγίου δ'.

Ἦχος α'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος!

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! τὸν Θεὸν τοῦ παντός, ἀτελεῖς ὡς νήπιον, ἢ τοῦτον σωματικῶς· ἀφράστως τέξασα, ἀσπάζεται μητρικῶς, ἐν ταῖς οικείαις ἀγκάλαις βασταζουσα, γλυκέσιν ἐν ἀσπασμοῖς, Γλυκοφιλοῦσα ὡς μήτηρ πανάμωμος· ὅθεν τὴν ἁγίαν ταύτης, Κοίμησιν δοξάζοντες, ἀσπασώμεθα πίσει, τὸ σεπτὸν αὐτῆς ἐκτύπωμα.

Βαβαὶ τῆς σῆς προμηθείας Ἁγνή! σὺ γὰρ ἐπιστάσα, κατ' ὄναρ ἐγνώρισας, βουλήν σου τὴν θαυμαστήν, τῷ σῶ θεράποντι, ὃς θεία σου ἀρωγῇ, τὴν σὴν ἁγίαν Εἰκόνα ἀνεύρατο, ὡς ἔνθεον θησαυρόν, τῆς πρὸς ἡμᾶς σου προνοίας καὶ χάριτος. Ὅθεν ὦ Γλυκοφιλοῦσα, Παναγία Δέσποινα, καθ' ἐκάστην ἡμέραν, ἀναγγέλλομεν τὴν δόξαν σου.

Τὴν σὴν Εἰκόνα τὴν πάντιμον, ἐν ἧ σε ὀρῶμεν, μητρικῶ φιλήματι, φιλοῦσαν τὸν σὸν Υἱόν, καὶ πάντων Κύριον, κατέχει ἡ σὴ Μονή, ἢ τῆς Πεντέλης ὡς γνώρισμα ἄριστον, τῆς θείας

σου πρὸς ἡμᾶς, κηδεμονίας Ἄγνη καὶ χρηστότητος, ὦ Γλυκοφιλοῦσα Κόρη, καὶ ταύτη παρίσταται, χαρμοσύνως ὑμνοῦσα, τὴν ἀγίαν σου Μετάστασιν.

Υμνον ἐν χαρᾷ μεθέορτον, τῇ σῇ Μεταστάσει, τῇ ἐνδόξῳ Ἄχραντε, προσάδοντες εὐλαβῶς, ἀγαλλιώμενοι, ἀνάμνησιν ἱεράν, τῆς σῆς Εἰκόνας Ἄγνη τῆς εὐρέσεως, τελοῦμεν χαρμονικῶς, Γλυκοφιλοῦσα Παρθένε πανάμωμε, καὶ τὰς σὰς εὐεργεσίας, ἅπασι κηρύττομεν, ὧν ἀεὶ Θεοτόκε, ἐκ χειρῶν σου ἀπολαύομεν.

Τοῦ Ἁγίου. Ὅμοια.

Ωφθης ἐκ παιδὸς Τιμόθεε, ἀρετῶν ἐνθέων, ἐραστῆς θερμότητος, ἐν ἧθεσιν ἀγαθοῖς, ἀνατρεφόμενος· ἐντεῦθεν θεοφιλῆ, ἐπιδειξάμενος βίον καὶ ἀμειπτον, δοχεῖον τῶν ἐκ Θεοῦ, χορηγοῦμένων χαρίτων ὑπέριμον, καὶ τῆς Ἐκκλησίας κλέος, ἀνεδείχθης Ὅσιε, ὡς τῶν πάλαι Ἁγίων, μιμητῆς καὶ ἰσοστάσιος.

Ωφθης ἐκλογῇ τοῦ Πνεύματος, θεῖος Ἱεράρχης, καὶ ποιμὴν θεόληπτος, Εὐρίπου ὡς ἀληθῶς, Πάτερ Τιμόθεε, καὶ βίον ἀγγελικόν, ἐπιποθήσας ἐνθέῳ σου ἔρωτι, ἐν ὄρει μετὰ σπουδῆς, τῷ τῆς Πεντέλης ἐσκήνωσας Ἄγιε, καὶ τῆς Θεοτόκου μύστης οὐρανόφρων γέγονας, καὶ θεόσοφος κτίτωρ, τῆς ἀγίας ταύτης Μάνδρας σου.

Χάρις δαφιλῆς τοῦ Πνεύματος, τῇ ἡγιασμένη, χάρα σου ἐσκήνωσε, καὶ ταύτην ἁγιασμοῦ, θείου ἐνέπλησεν· ἐντεῦθεν τοὺς εὐσεβεῖς, καθαγιαῖζει τοὺς πίστει προστρέχοντας, οὐράνιον ἀληθῶς, ἀρωματίζουσα πᾶσιν ἀπόπνοιαν· ὅθεν ταύτη προσιόντες, ἱερεῖ Τιμόθεε, ἐξ αὐτῆς πᾶσαν δόσιν, ἀγαθὴν Πάτερ καρπούμεθα.

Χάρις ἱαμάτων ἀφθονος, πρόεισιν ἀπαύστως, ὡς πηγὴ θεόβρυτος, ἐκ χάρας σου τῆς σεπτῆς, Πάτερ Τιμόθεε, καὶ ἄρδει πνευματικῶς, τῶν εὐσεβῶν τὰς καρδίας ἐκάστοτε, νοσηματα χαλεπά, καὶ ἀσθενείας λοιμῶδεις ἐλαύνουσα. Ὅθεν Ἀττικὴ χορεύει, τῇ ἀγίᾳ μνήμῃ σου, καὶ προθύμως προστρέχει, τῇ Μονῇ σου μετὰ πίστεως.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'.

Ιεραρχίας τὴν στολὴν, ἀξίως ἐνδυσάμενος, θεοπρεπῶς ἐλειτούργησας, τῇ ὑπερθέῳ Τριάδι Ὅσιε· στοιχειωθείς γὰρ τοῖς κρείττοσι, τοὺς κατ' εὐσέβειαν πόνους, σῶφρονι περιποιήσω ἐννοία, ὡς τοῦ Εὐαγγελίου ἐργάτης δόκιμος, καὶ τῆς ἐναρέτου ζωῆς μυσταγωγὸς πρακτικώτατος· ἔξω κόσμου γὰρ καὶ σαρκός, ἐν σώματι ὠράθης, καὶ ὡς Ἱεράρχης θεόληπτος, ἀσκητικῶς Θεῷ εὐηρέστησας. Ἀλλ' ὦ Τιμόθεε θεοφόρε, τῷ τῆς μεγαλωσύνης θρόνῳ παρεστῶς, ἀπαύστως ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Ὁ αὐτός. Τῆς Γλυκοφιλοῦσης.

Θαυμαστὸν τὸ μυστήριον, τῆς σῆς κυοφορίας, καὶ ἀνερμηθέντων πάντη, Θεοτόκε πανύμνητε· μήτηρ γὰρ ὠφθης ἀληθῆς, τοῦ πρὸ Ἐωσφόρου ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψαντος, καὶ τοῦτον ὡς Υἱόν σου, μητρικῶς περιπτύσση, καὶ γλυκερῶς ἀσπάζη Δέσποινα· ὅθεν τοῦτο ὀρῶντες, ἐν τῇ ἀγίᾳ Εἰκόνι σου, Γλυκοφιλοῦσαν ταύτην, προσφυῶς ὀνομάζομεν. Ἀλλ' ὦ Παρθένε Ἄχραντε, ἢ πρὸς οὐρανοὺς μεταστᾶσα, ὡς βασιλεὺς ὑπερκόσμιος, ἀπαύστως περίεπε, τὴν λογικὴν σου ταύτην Μάνδραν, τὴν πιστῶς γεραίρουσαν, τὴν παναγίαν σου Κοίμησιν.

Ἐξοδος, Φῶς ἱλαρόν..., τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλῇ αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὔρε σοφίαν· καὶ θνητὸς ὃς εἶδε φρόνησιν. Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσίου καὶ ἀργυρίου θησαυροῦς· τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν· οὐκ ἀντιτάσσεται αὐτῇ οὐδὲν πονηρόν· εὐγνωστός ἐστὶ πᾶσι τοῖς ἐγγίζουσιν αὐτήν· πᾶν δὲ τίμιον, οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν. Ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου, ὦ τέκνα, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ· καὶ μακάριος ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει. Αἱ γὰρ ἔξοδοί μου, ἔξοδοι ζωῆς, καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς, καὶ προΐεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων. Ὅτι ἐγὼ ἢ σοφία κατεσκεύασα βουλήν καὶ γνῶσιν καὶ ἔννοιαν, ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Ἐμὴ βουλή καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχύς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες, εὐρήσουσι χάριν. Νοήσατε τοίνυν ἄκακοι πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἔνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λάρυγξ μου, ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῆ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου· οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιόν, οὐδὲ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοοῦσι, καὶ ὀρθά τοῖς εὐρίσκουσι γνῶσιν· διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν, καὶ πλησθῆσεσθε πνεύματος.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, γλῶσσα δὲ ἀδίκου ἐξολεῖται. Χεῖλη ἀνδρῶν δικαίων ἐπίστανται χάριτας, στόμα δὲ ἀσεβῶν καταστρέφεται. Ζυγοὶ δόλιοι βδέλυγμα ἐνώπιον Κυρίου, στάθμιον δὲ δίκαιον δεκτὸν αὐτῷ. Οὐδὲν ἐὰν εἰσέλθῃ

ὑβρις, ἐκεῖ καὶ ἀτιμία· στόμα δὲ ταπεινῶν μελετᾷ σοφίαν. Τελειότης εὐθέων ὀδηγήσει αὐτούς, καὶ ὑποσκελισμὸς ἀθετοῦντων προνομεύσει αὐτούς. Οὐκ ὠφελήσει ὑπάρχοντα ἐν ἡμέρᾳ θυμοῦ, δικαιοσύνη δὲ ῥύσεται ἀπὸ θανάτου. Ἀποθανῶν δικαίος ἔλιπε μετὰμελον· πρόχειρος δὲ γίνεται καὶ ἐπίχαρτος ἀσεβῶν ἀπώλεια. Δικαιοσύνη ἀμώμου ὀρθοτομεῖ ὁδοὺς, ἀσέβεια δὲ περιπίπτει ἀδικία. Δικαιοσύνη ἀνδρῶν ὀρθῶν ῥύσεται αὐτούς, τῇ δὲ ἀβουλίᾳ ἀλίσκονται παράνομοι. Τελευτήσαντος ἀνδρὸς δικαίου, οὐκ ὄλλυται ἐλπίς, τὸ δὲ καύχημα τῶν ἀσεβῶν ὄλλυται. Δίκαιος ἐκ θύρας ἐκδύνει, ἀντ' αὐτοῦ δὲ παραδίδοται ὁ ἀσεβῆς. Ἐν στόματι ἀσεβῶν, παγὶς πολίταις, αἰσθησις δὲ δικαίων, εὐοδος. Ἐν ἀγαθοῖς δικαίων κατώρθωται πόλις, καὶ ἐν ἀπωλείᾳ ἀσεβῶν ἀγαλλίαμα. Ἐν εὐλογίᾳ εὐθέων ὑψωθήσεται πόλις, στόματι δὲ ἀσεβῶν κατασκαφήσεται. Μυκτηρίζει πολίτας ἐνδεὴς φρενῶν, ἀνὴρ δὲ φρόνιμος ἡσυχίαν ἄγει.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἔτων μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γῆρας βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη· καὶ ζῶν μεταξὺ ἁμαρτωλῶν μετετέθη· ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἁμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μὴδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν.

Ἰδιόμελα. Ἦχος α΄.

Εὐφραίνεται ἐνθέως, ἡ τῆς Πεντέλης Μονή, καὶ σὺν αὐτῇ σκιρτᾷ τῇ δόξῃ σου, ἡ Ἀττικὴ ἅπασα, Ἱεράρχα Τιμόθεε· δεδοξασμένος γὰρ ἐφάνης, ἐν τοῖς ὑστέροις καιροῖς, ὡς τὸν Θεὸν τιμήσας καὶ δοξάσας, τοῖς ἐναρέτοις ἔργοις σου· καὶ τὴν ἁγίαν κάραν σου, ὡς κιβωτὸν ἁγιασμοῦ κυκλοῦντες, πᾶσαν χάριν καὶ ὠφέλειαν ἐξ αὐτῆς καρπούμεθα, τῷ σὲ δοξάσαντι βοῶντες· Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος β΄.

Ως μελετήσας τὸν θεῖον νόμον Τιμόθεε, ἡμέρας καὶ νυκτός, ξύλον κατάκαρπον ὠράθης, παρ' ὕδατα τῶν ἀρετῶν· ὅθεν τοῖς καρποῖς τῶν καμάτων σου, τὴν ἐν Εὐρίπῳ Ἐκκλησίαν εὐφρανᾶς, καὶ τῷ φωτὶ τῶν ἔργων σου, τῶν μοναστῶν τὰς χορείας, τῶν ἐν Πεντέλῃ Θεῷ λατρευόντων, ὁσίως ἠγγαλίσας· διό σου τὴν κοίμησιν, Πάτερ μακαρίζομεν.

Ἦχος γ΄.

Ποιμαντικῶς Θεῷ εὐαρεστῶν, ποικίλους πόνους ὑπέμεινας, ὑπὲρ τῆς ποιμνῆς σου Ὅσιε· ὡς γὰρ Χριστοῦ μιμητῆς, μακροθύμως πάντα φέρων πειρασμόν, πάντας ἐξεπαίδευσας, λόγῳ καὶ ἔργῳ, τῷ θείῳ ὑποτάσσεσθαι θελήματι, ἀνενδοιάστῳ ψυχῇ· καὶ τῆς εἰκόνας τοῦ Σωτῆρος, σύμμορφος γενόμενος, τῆς αἰωνίου δόξης ἠξίωσαι Τιμόθεε· ἧς καὶ ἡμᾶς ἀξίωσον, ταῖς πρὸς Θεὸν πρεσβείαις σου.

Ἦχος δ΄.

Ως καθαρὸς τὴν ψυχὴν, θεοφόρε Τιμόθεε, τὴν τοῦ ἀδύτου φωτὸς μητέρα, ἰδεῖν κατηξίωσαι· ἧς τὴν ἁγίαν εὐρὼν Εἰκόνα, περιφανῆ Μονὴν ὠκοδόμησας, ὡς οἰκονόμος ψυχῶν

ἐνθεώτατος, τῇ τῆς Θεοτόκου ὑπέικων κελεύσει. Ὅθεν τὸ ὄρος τῆς Πεντέλης, καυχᾶται τοῖς ἀγῶσι σου, καὶ ἡ εὐαγῆς σου Μάνδρα κατέχουσα τὴν κάραν σου, τὴν σὴν λαμπρὰν ἐορτάζει μνήμην· ἦν αἰεὶ περίεπε, συμπαθέστατε Πάτερ, τῇ ἀκοιμήτῳ προστασίᾳ σου.

Ἦχος πλ. α΄.

Τῇ ἐναρέτῳ σου ζωῇ, εὐωδία Χριστοῦ ἐγένου, Ἱεράρχα Τιμόθεε· τῶν γὰρ παθῶν τὸ δυσῶδες μισήσας, τῆς ἀπαθείας τίμιον ἀληθῶς, σκεῦος ἐχρημάτισας· ὅθεν ὡς μυροθήκη τῆς χάριτος, ἡ σὴ μυρίπνοος κάρα, εὐωδιάζει μυστικῶς, καὶ πιστοὺς εὐφραίνει, τῇ ὁσμῇ τῆς κεκρυμμένης ἐν Χριστῷ ζωῆς· αὐτῆς γὰρ ἐργάτης γεγονὼς, ἀξίως ἐμεγαλύνθης, καὶ παρέχεις ἐνὶ ἐκάστῳ, τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα.

Ἦχος πλ. β΄.

Ασκητικοῖς ἀγῶσι, δι' ἄκρας ἡσυχίας, Θεῷ ἠνώθης Τιμόθεε· καὶ τῶν θαυμάτων τὴν χάριν λαβὼν, ζῶν μὲν, τοὺς παῖδας διέσωσας, τῆς πικρᾶς ἀπαγωγῆς, μετὰ δὲ τὸ τέλος, τὴν Αἴγινα ἀπήλλαξας, φθοροποιοῦ λοιμοῦ, διὰ τῆς θαυματοβρύτου σου κάρας. Ὅθεν ἡ Ἀττικὴ τῶν σῶν θαυμάτων τὰς δωρεὰς τρυῶσα, τὴν σὴν μνήμην πανδήμως ἐορτάζει, ἐν ἀγαλλιᾶσει βοῶσα· Κύριε δόξα σοι.

Δόξα... Ἦχος βαρῦς.

Αγιοπρεπῇ ἀνύσας πολιτείαν, τὸν ἐν Ἁγίοις ἀναπαυόμενον Θεὸν ἐθεράπευσας, τοῖς ὁσίοις σου ἔργοις, ἀγιώτατε Πάτερ Τιμόθεε· καὶ τῶν ἀπ' αἰῶνος Ἁγίων, ισότιμος ὄφθης, ὡς χαρακτηρίσας αὐτῶν τὸν βίον· τῆς γὰρ εὐσεβείας τὸν δρόμον, καλῶς τελέσας, τῶν καμάτων ἐδέξω τὰ ἔπαθλα, παρὰ τοῦ μισθαποδότου Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Ἦχος πλ. δ'. Τῆς Γλυκοφιλοῦσης.

Τίς ἐπαξίως ὑμνήσει, τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς δόξης σου, Θεοτόκε πανάχροαντε; Τὸν γὰρ παντέλειον Θεόν, ἀτελὲς ὡς νήπιον, ἐν ταῖς ἀγκάλαις φέρεις, καὶ μητρικῶ φιλήματι, τὴν πρὸς αὐτὸν ἐκφαίνεις μητρικὴν σχέσιν καὶ οἰκειότητα· διὸ τὴν θείαν Εἰκόνα σου, σχετικῶς προσκυνοῦμεν, Γλυκοφιλοῦσα Παρθένε, καὶ τὴν παράδοξόν σου Κοίμησιν, μεγαλύνομεν βοῶντές σοι· χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, ὁ παρέρχων διὰ σοῦ, ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ὁ ἱεράρχης Χριστοῦ, Μονῆς Πεντέλης ὁ δομήτωρ ὁ ἔνθεος, Καλάμου ὁ θεῖος γόνος, ὁ τοῦ Εὐρίπου ποιμὴν, Ἀττικῆς δὲ πάσης πυρσὸς πάμφωτος, Τιμόθεε Ὅσιε, ἀρετῶν ἐνδιαίτημα, τοῦ Παρακλήτου, θεόφρον κειμήλιον, ὁσιότητος, καὶ ἀγάπης θησαύρισμα· λύχνος ὁ θεοφώτιστος, τῶν ἔργων τῆς πίστεως, Εὐαγγελίου ὁ χέων, τὰ μυστικὰ σελαγίσματα, καὶ πᾶσι βραβεύων, φωτισμὸν τε καὶ εἰρήνην, καὶ θεῖον ἔλεος.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην καὶ οἱ ὄσιοί σου ἀγαλλιάσονται.

Χαίροις ὁ ἱεράρχης Χριστοῦ, τῆς ἐναρέτου πολιτείας ὑπόδειγμα, ἐν ἔργῳ ἅμα καὶ λόγῳ, καὶ ὑποφήτης σοφός, τῶν ἐνθέων Πάτερ ἀναβάσεων· σαυτὸν γὰρ παρέστησας ἀρετῶν τύπον ἄριστον, τοῖς ἐν Πεντέλῃ, θεοφρόνως μονάζουσι, τούτοις Ὅσιε, πρυτανεύων τὰ κρεῖττονα· ἔνθα Μονὴν περιβλεπτον, σοφῶς ὠκοδόμησας, καὶ τῇ Μητρὶ τοῦ Κυρίου, ταύτην ἀνέθου Τιμόθεε· ἦν σκέπε καὶ φρούρει, καὶ εὐλόγει οὐρανόθεν, τῇ προστασίᾳ σου.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὀσίου αὐτοῦ.

Βίον ἀγγελικὸν διελθὼν, οἷα θεράπων τοῦ Θεοῦ ἐνθεώτατος, ἀνδρείως περιεγένοῦ, ἐν ἀσθενείᾳ σαρκός, τῶν ἀντικειμένων θείῳ Πνεύματι, ἐν Κέα τῇ νήσῳ δέ, θαυμαστῶς παραγέγονας, καὶ ταύτην Πάτερ, τῇ δοθείσῃ σοι χάριτι, καθηγίασας, Ἱεράρχα Τιμόθεε. Ὅθεν πρὸς ὑπερκόσμια, μετέβης σκηνώματα, καὶ τοῖς ποθοῦσί σε τέκνοις, τὸ σὸν κατέλιπες λείψανον, ἐξ οὗ ἀναβλύζει ἰαμάτων θεῖα ρεῖθρα, Χριστοῦ εἰς αἴνεσιν.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'.

Τῶν ποικίλων τοῦ Πνεύματος δωρεῶν, τῇ πνευματικῇ γεωργίᾳ, ἐγεώργησας τὸν πλοῦτον· ἐν Ἱεράρχαις γὰρ ὄσιος, καὶ ἐν ἀσκηταῖς μυσταγωγὸς θεοφόρος, πράξει καὶ θεωρίᾳ καλλωπιζόμενος, ἀνεδείχθης Τιμόθεε. Ὅθεν τὴν δοθεισάν σοι χάριν, ἢ σὴ κἀρα ἐκφαίνουσα, νόσους μὲν παντοίας ἰᾶται, εὐρωστίαν δὲ καὶ ῥῶσιν χορηγεῖ, τοῖς πιστῶς προστρέχουσιν· ὁ γὰρ Χριστὸς ὃν ἐδόξασας, σὲ δοξάζει Ἄγιε.

Καὶ νῦν... Ὁ αὐτός. Τῆς Γλυκοφιλοῦσης.

Τὸ ὄλικόν σου Ἐκτύπωμα, ὃ ὁ σὸς θεράπων ἀνεύρατο, Γλυκοφιλοῦσα Παρθένε, ἢ τῆς Πεντέλης Μονῆ κατέχουσα, ἀγαλλιᾶται τοῖς μεγαλείοις σου· καὶ μεθέορτον αἶνον, τῇ σῇ Κοιμήσει ἄδουσα, τῶν πολλῶν οἰκτιρμῶν σου, ἐπιβοᾶται τὴν χρηστότητα· ἦν δίδου ἡμῖν Θεοτόκε, καὶ σκέπε τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐκ τῶν βελῶν τοῦ ἀλάστορος.

Νῦν ἀπολύεις..., Τὸ Τρισάγιον, καὶ τὰ Ἀπολυτίκια.

Ἦχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τοῦ Καλάμου κοσμήτωρ καὶ Εὐρίπου διδάσκαλος, καὶ Μονῆς Πεντέλης δομήτωρ, Ἱεράρχα Τιμόθεε, ἐδείχθης εὐδοκία θεϊκῇ, ὡς πλήρης οὐρανίων ἀρετῶν· διὰ τοῦτό σου τὴν μνή-

μην την Ιεράν, τελοῦμεν ἀνακράζοντες· δόξα τῷ σέ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σέ θαυμαστώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ, πᾶσιν ἰάματα.

Ἔτερον (ἐκ τῆς παλαιᾶς Ἀκολουθίας τοῦ Ἁγίου)
Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τὸν σοφὸν Ἱεράρχην καὶ Εὐρίπου τὸν Πρόεδρον, τοῦ Καλάμου τὸν γόνον, Μονῆς Πεντέλης τὸν Ἐφορον, Τιμόθεον τιμῆσωμεν πιστοί, ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς χρεωστικῶς, ὡς σεπτὸν σημειοφόρον, καὶ πρὸς αὐτὸν βοήσωμεν ὁμοφώνως· δόξα τῷ σέ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σέ θαυμαστώσαντι, δόξα τῷ δωρουμένῳ διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

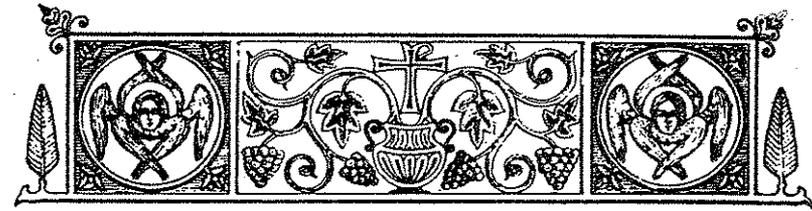
Ἔτερον. Δόξα... Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.

Βίον ἰσάγγελον, πολιτευσάμενος, πόνους ἀσκήσεως, Πάτερ ἐποίκιλας, ἱερωσύνης τὴν στολήν, Τιμόθεε Ἱεράρχα, καὶ θαυμάτων εἴληφας, οὐρανόθεν τὴν δύναμιν· ὅθεν βλύζεις πάντοτε, ἰαμάτων ἐνέργειαν, τοῖς πίστει ἀληθεῖ προσιούσι, τῇ θαυμαστῇ καὶ θείᾳ κάρᾳ σου.

Καὶ νῦν... Ὅμοιον. Τῆς Γλυκοφιλοῦσης.

Τὴν χαριτόβρυτον, Ἀγνή Εἰκόνα σου, ἐν ἣ ὀρῶμέν σε, φιλοῦσαν Ἀχραντε, καθάπερ βρέφος τὸν Χριστόν, φιλήματι τῷ μητρῷ, πίστει ἀσπαζόμεθα, καὶ πιστῶς ἐκβοῶμέν σοι· χαῖρε Ἀειπάρθενε, ἡμῶν σκέπη σωτήριος· χαῖρε Γλυκοφιλοῦσα Παρθένε, Μονῆς Πεντέλης ἡ ἀντίληψις.

Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ως πολύφωτος ἀστήρ, ἔργων τῶν θείων σου φωτί, καταλάμπεις νοητῶς, πᾶσαν σοφὴ τὴν Ἀττικὴν, ἐκ τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων τὸ φῶς λαμβάνων. Ὅθεν τὴν λαμπράν, καὶ θείαν μνήμην σου, ἄγομεν φαιδρῶς, Πάτερ Τιμόθεε, τῆς τῶν παθῶν ἀχλύος λυτρούμενοι, τῇ φωταυγεί ἀντιλήψει σου. Ἄλλ' ὦ θεόφρον, Χριστὸν δυσώπει, ἐλεθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... καὶ νῦν... Τῆς Γλυκοφιλοῦσης, ὅμοιον.

Αειπάρθενε Ἀγνή, Γλυκοφιλοῦσα Μαριάμ, τοὺς ὕμνουντας εὐλαβῶς, τὴν Κοίμησίν σου τὴν σεπτὴν, καὶ τὴν ἁγίαν σου Εἰκόνα προσκυνούντας, ῥῦσαι τῶν παθῶν, τῆς ἐνοχλήσεως, καὶ λάμπρυνον φωτί, τῆς ἀγλαΐας σου, καὶ τῆς μελλούσης εὐκλείας ἀξίωσον, ὡς τοῦ Θεοῦ Μήτηρ εὐσπλαγχνος· Σὲ γὰρ προστάτιν, ἔχομεν Κόρη, καὶ τῇ σῇ χάριτι προστρέχομεν.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὸν ἐνάρετον βίον ἀπὸ παιδός, ἀγαπήσας θεόφρον ὀλοσχερῶς, Θεῷ καθιέρωσας, τῆς ψυχῆς σου τὴν ἔφεσιν, καὶ καθαρὸν δοχεῖον, ἐδείχθης τοῦ Πνεύματος, καὶ τῆς ἱερωσύνης, τὴν χάριν κεκλήρωσαι· ὅθεν ἐν Πεντέλῃ, διαλάμπας ὀσίως, φωστὴρ ἐχρημάτισας, Μοναστῶν διαυγέστατος, Ἱεράρχα Τιμόθεε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα... καὶ νῦν... Τῆς Γλυκοφιλοῦσης, ὅμοιον.

Τὴν γλυκεῖάν σου ὄψιν καὶ θαυμαστήν, ἐκ εἰκόνι ὀρῶντες Μητέρα Ἀγνή, φιλοῦσαν τὸν Κύριον, ὡς περ νήπιον Ἄχραντε, ὕμνοῦμέν σου τῆς δόξης, τὸ μέγεθος Δέσποινα, καὶ τὴν τῶν οἰκτιρῶν σου, αἰτοῦμεν χρηστότητα. Ὅθεν τὴν πολλήν σου, πρὸς ἡμᾶς εὐσπλαγχίαν, ἀπαύστως κηρύττομεν, καὶ ψδαῖς μεγαλύνομεν, τὴν ἀγίαν σου Κοίμησιν. Πρέσβευε τῷ σῷ Ἰῶ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς πεποιθόσι Παρθένε, τῇ σῇ ἀγαθότητι.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Τὰ κατορθώματα, τῆς πολιτείας σου, αἰεὶ κηρύττουσι, Πάτερ Τιμόθεε, ὁ Κάλαμος ἡ σὴ πατρίς, καὶ Εὐριπος ἡ σὴ ποιμνη, ἡ Μονὴ Πεντέλης δέ, πλέον πάντων μακάριε, καὶ ἡ Κέα Ἅγιε, ἐν ἧ θείως κεκοίμησαι. Ἀλλὰ τὴν σὴν αἰεὶ εὐλογία, δίδου αὐτοῖς ὡς συμπαθέστατος.

Δόξα... καὶ νῦν... Τῆς Γλυκοφιλοῦσης, ὅμοιον.

Τὴν τῆς Εἰκόνοσ σου, τιμῶμεν εὐρεσιν, ἦν ὡς κειμήλιον, θεῖον κατέχομεν, Γλυκοφιλοῦσα Μαριάμ, Παρθένε εὐλογημένη, καὶ τὴν παναγίαν σου ἀνυμνοῦμεν Μετάστασιν· ὅτι ὡς

Βασίλισσα, τοῦ παντὸς ἀνελήλυθας, ἐκ γῆς πρὸς οὐρανὸν μετὰ δόξης, σώζουσα κόσμον τῇ πρεσβείᾳ σου.

Τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον.

Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην...

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου...

Εὐαγγέλιον τὸ τοῦ ἀγίου Ἰω. Χρυσοστόμου.

Ὁ Ν' ψαλμός.

Δόξα... Ἦχος β'.

Γήμερον χορεύει τῇ μνήμῃ σου, ἡ σὴ ἀγία ποιμνη, καὶ φαιδρῶς πανηγυρίζει, Ἱεράρχα Τιμόθεε Ὅσιε, ἦν σκέπε οὐρανὸθεν.

Καὶ νῦν...

Γοῦ τὸν Χαρακτῆρα τὸν πάντιμον, τιμῶμεν Θεοτόκε, ἐξ αὐτοῦ Γλυκοφιλοῦσα, τρυγῶντες, ἀγιασμὸν καὶ χάριν, καὶ δυσχερῶν τὴν λύσιν.

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Τοῖς ἐναρέτοις σου τρόποις, Ἱεράρχης ὀσιος καὶ ἄκακος, ἀνεδείχθης Τιμόθεε· καὶ ἀσκητικῶς εὐαρεστήσας Θεῷ, τῆς ἄνω βασιλείας τὸ δηνάριον ἔλαβες, καὶ τῶν θαυμάτων τὴν πλουσίαν χάριν· ἐξ ὧν μετάδος ἡμῖν, τοῖς ἐορτάζουσι τὴν μνήμην σου.

Ὁ Ἱερεὺς· Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου...

Εἶτα οἱ Κανόνες, τῆς Γλυκοφιλοῦσης καὶ τοῦ Ἁγίου οἱ δύο:

Κανὼν τῆς Γλυκοφιλοῦσης οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

«Χαῖρε Παρθένε Γλυκοφιλοῦσα. Γερασίου».

ᾠδὴ α΄. Ἦχος α΄. Ὁ Εἰρμός.

- » Πεποικιλμένη τῇ θεῖα δόξῃ, ἡ ἱερὰ καὶ εὐκλεῆς Παρθένε
- » μνήμη σου, πάντας συνηγάγετο, πρὸς εὐφροσύνην τοὺς
- » πιστούς, ἐξαρχούσης Μαριάμ, μετὰ χορῶν καὶ τυμπάνων,
- » τῷ σῶ ἄδοντας, Μονογενεῖ, ἐνδόξως· ὅτι δεδόξασται. (Δίς).

Χάριτος θείας τὴν κοινωνίαν, καὶ φωτισμόν μοι Θεοτόκε
θεῖον ἔλλαμψον, ὡς φωτὸς γεννήτρια, καὶ ἀγαθότητος πη-
γή, ἵνα μέλψω Μαριάμ, Γλυκοφιλοῦσα Παρθένε, τὰ σὰ θαύμα-
τα, ἄσμα καινόν, τῇ σῇ Κοιμήσει ἄδων Ἄχραντε.

Αἴνωθεν Κόρη ὁμοῦ ἄδλω, Γλυκοφιλοῦσα τὴν Εἰκόνα σου
ἐδήλωσας, τῷ ὁσίῳ μύστη σου, ἣν τῆς Πεντέλης ἡ Μονή,
θησαυρίζουσα πιστῶς, τῇ σῇ ἀνάκειται σκέπη, τὰ σὰ ἄδουσα,
διὰ παντός, ἐνδόξως θεῖα θαυμάσια.

Ισχὸν καὶ χάριν ἀεὶ παρέχει, τῆς σῆς μορφῆς ἡ θαυμαστὴ
Ἄγνη ἐμφέρεια, τοῖς πιστοῖς ἐκάστοτε, καὶ Μοναζόντων τὸν
χορόν, ἀγιάζει μυστικῶς, Γλυκοφιλοῦσα Παρθένε, τὴν σὴν εὐ-
νοίαν, τὴν μητρικὴν, ἀνακηρύττοντα Ἄχραντε.

Ρῦσαι ποικίλων πειρατηρίων, τὴν σὴν Μονὴν τὴν ἱερὰν Παρ-
θένε Ἄχραντε, πόθῳ μεγαλύνουσαν, τὴν Κοίμησίν σου τὴν
λαμπράν, καὶ τῇ μορφῇ σου τῇ σεπτῇ, σεμνουμένην ἐνθέως·
σύ γὰρ ἔφορος, πέλεις ἡμῶν, καὶ τῇ σῇ σκέπη προστρέχομεν.

Κανὼν τοῦ Ἁγίου οὐ ἡ ἀκροστιχίς

«Τιμοθέου τὸν βίον γεραίρω. Γερασίου».

Ἦχος πλ. β΄. Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας.

Τοῦ Παρακλήτου ταῖς θεαῖς μαρμαρυγαῖς, ἀεὶ ἔλλαμπόμε-
νος, Ἱεράρχα τοῦ Χριστοῦ, λάμπρυνον τὸν νοῦν μου δυ-
σωπῶ, ἀνουμῆσαι σου τὰ σκάμματα Τιμόθεε.

Ιερούργος θεοφόρος ἀναδειχθεῖς, ὡς σκεῦος ἐπάξιον, ἐπι-
πνοίας θεϊκῆς, Ἱεράρχης ὠφθης ἱερός, καὶ Εὐρίπου Ποιμε-
νάρχης ἀληθέστατος.

Μεμυημένος τὰ θεῖα ἀπὸ παιδός, ὡς βλαστὸς θεόληπτος,
ρίζης Πάτερ ἀγαθῆς, ἠὔξησαι εἰς μέτρον ἀληθῶς, τοῦ
πληρώματος Χριστοῦ βίου σεμνότητι.

Θεοτοκίον.

Ολοαμπῆς μετετέθης εἰς οὐρανόν, καὶ παρέστης Ἄχραντε,
τοῦ Θεοῦ ἐκ δεξιῶν· ὅθεν σου τὴν Κοίμησιν Ἄγνη, μεγαλύ-
νομεν τιμώντες τὴν Εἰκόνα σου.

Κανὼν δεύτερος οὐ ἡ ἀκροστιχίς

«Χάριν νέμει ἡ κἀρα σου Πάτερ. Γερασίου».

Ἦχος δ΄. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Χαρίτων κειμήλιον, καὶ θησαυρὸν ἀγιάσματος, τὴν πάντι-
μον κἀραν σου, Πάτερ κατέχοντες, ἀρυόμεθα, Τιμόθεε ἐκ
ταύτης, ἰάσεων νάματα, Χριστὸν δοξάζοντες.

Αγίως διέπρεψας, καὶ σὺν ἀγίοις δεδόξασαι, Τιμόθεε Ἄγιε·
ὅθεν ἡ σὴ κεφαλὴ, ἀγιότητος, τὰς χάριτας ἐκφαίνει, ἐν αἷς
τελεῖ πάντοτε, θεαῖς δυνάμεσι.

Ράβδῳ τῆς προνοίας σου, ἐξ οὐρανοῦ Πάτερ ποιμανον,
Μονὴν τὴν ἁγίαν σου, ἐπὶ νομὰς ζωηράς· τὴν σὴν κἀραν

γάρ, ὁρῶσα δοκεῖ βλέπειν, τὸ θεῖον σου πρόσωπον, ἡμῖν φθεγγόμενον.

Θεοτοκίον.

Ιλέψου σου ὄμματι, Γλυκοφιλοῦσα ἐπίβλεψον, πρὸς ταύτην τὴν Μάνδραν σου, τὴν ἀφορῶσαν αἰεὶ, πρὸς τὴν σκέπτην σου, καὶ πόθῳ ἀνυμνοῦσαν, τὴν θείαν σου Κοίμησιν καὶ ὑπερθαύμαστον.

Καταβασία. Πεποικιλμένη τῇ θείᾳ δόξῃ...

ᾠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Η** δημιουργικὴ, καὶ συνεκτικὴ τῶν ἀπάντων, Θεοῦ σοφία καὶ δύναμις, ἀκλινῆ ἀκράδαντον, τὴν Ἐκκλησίαν
» στήριξον Χριστέ· μόνος γὰρ εἶ Ἅγιος, ὁ ἐν ἁγίοις ἀναπαυόμενος. (Δίς)

Ελαία κατὰ Δαβίδ, πεφυτευμένη ἐν τῇ Μονῇ σου, καθορᾶται Πανάχραντε, Εἰκὼν σου ἡ πάνσεπτος, Γλυκοφιλοῦσα νέμουσα αἰεὶ, ἔλαιον χρηστότητος, ἐπισκιάσει θεία σου Δέσποινα.

Πλήρης ὄφθη χαρᾶς, ὁ σὸς θεράπων ὁ θεόφρων, ὅτε ἀνεύρετο Ἄχραντε, τὴν σεπτὴν Εἰκόνα σου, καὶ θαυμαστήν σοι ἤγειρε Μονήν, καὶ ταύτην ἀνέθετο, τῇ ἀθανάτῳ Κόρῃ Κοιμήσει σου.

Ανάμνησιν σεπτὴν, τῆς εὐρέσεως τῆς Μορφῆς σου, ἄγοντες χαίρομεν Ἄχραντε· ὅτι φύλαξ ἔτοιμος, καὶ βοηθὸς ἐδείχθη ἐν παντί, ἡμῶν Θεονύμφευτε, τῶν πεποιθότων τῇ ἀντιλήψει σου.

Ρώμην κατὰ ψυχὴν, καὶ κατὰ σῶμα θεραπείαν, δίδου Ἄγνη ὡς φιλάγαθος, τοῖς ταύτῃ τῇ Μάνδρᾳ σου, προσκαρτεροῦσι βίῳ καθαρῷ, καὶ πιστῶς γεραίρουσι, Γλυκοφιλοῦσα τὴν σὴν Μετάστασιν.

Τοῦ Ἁγίου. Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ.

Θεοῦ θεράπων ἀληθῆς, ἀνεδείχθης θεόφρον, καὶ ἱερεύσας τούτῳ, πολιτεία καθαρᾶ, ὡς ἄγγελος ἐπὶ γῆς, Ἱεράρχα, Ὅσιε Τιμόθεε.

Εν τῷ φωτὶ τῶν ἐντολῶν, τῶν ἁγίων Παμμάκαρ, τὴν λαχοῦσάν σοι ποιμνὴν, ὡς ποιμὴν ἀληθινός, ὠδήγησας ἀσφαλῶς, τοῖς σοῖς τρόποις, Ἅγιε Τιμόθεε.

Οσίων βίον ἱερόν, μιμησάμενος Πάτερ, ὁσιότητος τύπος, καὶ κανὼν πρὸς ἀρετὴν, ὠράθης θεοπρεπῶς, ἐν τῷ ὄρει, τῆς Πεντέλης Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Υπὸ τῆς σῆς ὀδηγηθεὶς, ἀγαθότητος Κόρη, ἐν τῷ ὄρει Πεντέλης, Τιμόθεος ὁ κλεινός, ἐνταῦθα θείαν Μονήν, τῇ σῇ νεύσει, ἰδρυσέ σοι Δέσποινα.

Δεύτερος. Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους.

Ναμάτων τῆς χάριτος αὐλῶν, ἡ σὴ ὡς ἐπλήσθη κεφαλὴ, κατὰ τὸ θεῖον λόγιον, τῇ δρόσῳ τῶν ἰάσεων, δροσίξει ὦ Τιμόθεε, τῶν εὐσεβῶν τὴν διάνοιαν.

Ναὸς Θεοῦ ἅγιος ἐδείχθης, δι' ἔργων ἁγίων νοερῶς, καὶ ἡ ἁγία κάρα σου, ἡγιασμένη δέδοται, τοῖς τέκνοις σου Τιμόθεε, μετὰ τὴν θείαν σου κοίμησιν.

Εν Κέα τὸν δρόμον ἐκτελέσας, Ἁγίων ἐγένου κοινωνός· ἐκεῖθεν μετηνέχθη δέ, τῇ σῇ Μονῇ τὸ σῶμά σου, ἔνθα ἡ θεία κάρα σου, θαυματουργοῦσα ἀπόκειται.

Θεοτοκίον.

Μαρίαν τὴν μόνην Θεοτόκον, συλλήπτορα ἔχων ἐν παντί, καὶ ὑπ' αὐτῆς ῥωννύμενος, ἐν τῇ Πεντέλῃ πέφηνας, τῶν Μοναστῶν ὑπόδειγμα, ὡς πλήρης θείας ἐλλάμψεως.

Καταβασία. Ἡ δημιουργικὴ καὶ συνεκτικὴ τῶν ἀπάντων...

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ταχύ προκατάλαβε.

Οσίως ἰέρευσας, τῷ ἐπὶ πάντων Θεῷ, λαμπρότητι βίου σου, ὡς Ἱεράρχης σοφός, Τιμόθεε Ὅσιε. Ὅθεν τῶν σῶν καμάτων, δεδεγμένος τὰ γέρα, θαύματα ἀναβλύζεις, καὶ πολλὰς ἀντιλήψεις, τοῖς πόθῳ προσιοῦσι, τῇ σκέπῃ σου Ἅγιε.

Ὅμοιον, τῆς Γλυκοφιλοῦσης.

Μητρῶ φιλήματι, τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, ἀσπάζῃ ὡς νήπιον, Γλυκοφιλοῦσα Ἄγνη, καὶ μόνη Πανύμνητε· ὅθεν τὴν σὴν Εἰκόνα, ἀσπαζόμενοι πίστει, ταύτης ἐν τῇ εὐρέσει, ἀγαλλόμεθα Κόρη, τὴν ἐνδοξόν σου Κοίμησιν, ὑμνοῦντες Πανάχραντε.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ρ**ῆσεις Προφητῶν καὶ αἰνίγματα, τὴν σάρκωσιν ὑπέφη-
 » ναν, τὴν ἐκ Παρθένου σου Χριστέ, φέγγος ἀστραπῆς
 » σου, εἰς φῶς ἐθνῶν ἐξελεύσεσθαι· καὶ φωνεῖ σοι ἄβυσσος, ἐν
 » ἀγαλλιάσει· τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόανθρωπε. (Δίς)

Θρόνος τοῦ Θεοῦ ὑψηλότατος, ἐδείχθης Παναμώμητε, τοῦτον κρατοῦσα ταῖς χερσί, καὶ ἀσπαζομένη, ἐν μητρικῷ σου φιλήματι, καὶ χάριν καὶ ἔλεος, ἐπὶ τῆς σῆς Εἰκόνας, τῇ ἀγία σου Μάνδρα πηγάζουσα.

Εῤῥαίς ἐν ἀγκάλαις σου Δέσποινα, τὸν πάντα περιέχοντα, ἐκ σοῦ τεχθέντα ὑπὲρ ἔννοιαν, ὦ Γλυκοφιλοῦσα· ὅθεν ᾠδὴν χαριστήριον, ἄδομέν σοι χαίροντες, τῇ σῇ προμηθείᾳ, καὶ τὴν θείαν ὑμνοῦμέν σου Κοίμησιν.

Νόμοις φυσικοῖς ὑποκύψασα, θανάτῳ προσωμίλησας, καὶ ὑπὲρ φύσιν πρὸς ζωὴν, μετέστης τὴν ἄνω, ὡς τοῦ Θεοῦ Μήτηρ ἄφθορος· ὅθεν νῦν μεθέορτον, ἢ Μονὴ Πεντέλης, τῇ Κοίμησει σου ἄδει ἐφύμιον.

Εῤῥειξας τὸν τόπον Θεόνυμφε, κατ' ὄναρ ὡς ἠυδόκησας, τῷ σῷ θεράποντι Ἄγνη, ἐν ὄρει Πεντέλης· ὅθεν σπουδῇ σοι ἀνήγειρε, ψυχῶν φροντιστήριον, ὦ Γλυκοφιλοῦσα, καὶ τῇ σῇ Μεταστάσει ἀνέθετο.

Τοῦ Ἁγίου. Χριστός μου δύναμις.

Τοῖς θείοις ἤθεσιν, ἀπὸ νεότητος, καὶ συνέσει κοσμούμενος ἀληθεῖ, Ὅσιε Τιμόθεε, προδιετύπωσας σαφῶς, τὴν σὴν μέλλουσαν λαμπρότητα.

Ο θεῖος πρόεδρος, ὁρῶν ἐν Πνεύματι, Ὡρεοῦ¹ τῆς ψυχῆς σου τὸ καθαρὸν, θεῖον ἱερέα σε, χερσὶν ὁσίαις τελειοῖ, καὶ συνέκδημον τοῖς κρείττοσι.

Νεκρώσας Ὅσιε, σαρκὸς τὸ φρόνημα, τὴν ψυχὴν σου ἐπτέρωσας πρὸς Θεόν, καὶ πᾶσι περίβλεπτος, καὶ ποθεινὸς τῇ σῇ ζωῇ, ἀναδέδειξαι Τιμόθεε.

1. Ὡρεοῦ ἀντὶ Ὡρωποῦ ποῦ ἀναγραφόταν - κατὰ μία ἐσφαλμένη παράδοση - στὶς παλαιότερες ἐκδόσεις τῆς ἀκολουθίας. Ἡ διόρθωση στὴν παρούσα ἐκδοσις ἐγένετο σύμφωνα μὲ σαφεῖς ἱστορικές μαρτυρίες τοῦ Δ. Καμπούρογλου.

Θεοτοκίον.

Βουλήν τὴν θείαν σου, πληρῶν ὁ δοῦλός σου, ἐν Πεντέλῃ Μονῇ σοι περιφανῇ, ἤγειρε Πανάμωμε, ἥτις γεραίρει ἐν χαρᾷ, τὴν ἁγίαν σου Μετάστασιν.

Δεύτερος. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Επληρώθη σου ἡ κἀρα, ὡσπερ σκεῦος πολύτιμον, τῆς τοῦ Παρακλήτου, ἁγιαστικῆς πάτερ χάριτος· ὅθεν ἡμᾶς ἁγιάζει τοὺς προσπίπτοντας, ταύτῃ πάντοτε, ἐν εὐλαβείᾳ Τιμόθεε.

Ι᾽δε Πάτερ οὐρανόθεν, πατρικῶ σου ἐν βλέμματι, ἡμᾶς τὰ σὰ τέκνα, τοὺς παρισταμένους Τιμόθεε, τῇ παναγία σου κἀρα καὶ τὴν χάριν σου, μετὰ πίστεως, ἐκδεχομένους ἐκάστοτε.

Ημυρίπνοός σου κἀρα, τὴν ὁσμὴν τὴν τοῦ Πνεύματος, καὶ τὴν εὐωδίαν, τῆς ἀθανασίας ἐκπέμπουσα, εὐωδιάζει ψυχῆς τὰ αἰσθητήρια, τῶν ὑμνούντων σου, τὴν πολιτείαν Τιμόθεε.

Θεοτοκίον.

Κατιδὼν σου τὴν Εἰκόνα, ὁ θεόφρων Τιμόθεος, ὃ Γλυκοφιλοῦσα, θείας εὐφροσύνης πεπλήρωται, καὶ Μοναζόντων ἀλείπτῃς ἐχρημάτισε, τῇ σῇ χάριτι, διὰ παντὸς ὀδηγούμενος.

Καταβασία. Ῥήσεις Προφητῶν καὶ αἰνίγματα...

Ῥδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸ θεῖον καὶ ἄρρητον κάλλος, τῶν ἀρετῶν σου Χριστὲ
 » διηγήσομαι· ἐξ αἰδίου γὰρ δόξης συναΐδιον, καὶ ἐνουπό-
 » στατον λάμπας ἀπαύγασμα, παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ, τοῖς
 » ἐν σκότει, καὶ σκιᾷ, σωματωθεῖς ἀνέτειλας Ἥλιος. (Δίς)

Γαλήνην καὶ πᾶσαν εἰρήνην, Γλυκοφιλοῦσα Παρθένε Πανάμωμε, ἡ τῆς μορφῆς σου πηγάζει ἐμφέρεια, τοῖς ἀνυμνοῦσι τὴν θείαν σου Κοίμησιν· ὅθεν Πεντέλης ἡ Μονή, τῇ σῇ χάριτι αἰεὶ, καὶ προστρέχει καὶ σώζεται πάντοτε.

Λεόντων τὰς μύλας Παρθένε, Γλυκοφιλοῦσα ἡμῶν ἡ βοήθεια, τῶν νοητῶν τῶν αἰεὶ Παντευλόγητε, ὠρουμένων κατὰ τῶν ψυχῶν, σύντριψον σθένει κραταιῶ, καὶ τὴν θείαν σου Μονῇ, ἐκ τῆς μανίας αὐτῶν διαφύλαξον.

Υ᾽μνοῦμεν τὴν σὴν προστασίαν, Γλυκοφιλοῦσα Παρθένε Πανύμνητε, καὶ τῆς σεπτῆς σου Εἰκόνας τὴν εὖρεσιν, πανηγυρίζομεν σήμερον Ἄχραντε, ἐπιβοώμενοι πιστῶς, τὴν θερμὴν σου ἀρωγὴν, ἣν ἐσαεὶ ἡμῖν δίδου φιλάγαθε.

Κατέχεις ἀγκάλαις ὡς βρέφος, τὸν ὑπερτέλειον Λόγον καὶ ἄναρχον, καὶ μητρικοῖς ἀσπασμοῖς Θεονύμφευτε, καταφιλεῖς τοῦ Πατρὸς τὸν ὁμόθρονον· ὦ τῶν μεγαλείων σου Ἀγνή! Γλυκοφιλοῦσα Μαριάμ· ὅτι Θεὸν τιθηνεῖς ὡσπερ νήπιον.

Τοῦ Ἁγίου. Τῷ θεῷ φέγγει σου.

Ιεραρχίας θείαν στολήν, Πάτερ ἐπιπνοῖα θεϊκῇ, ἀμφιεσάμενος Ὅσιε, τῆς Ὁρεοῦ μὲν πρώην ποιμένης προέστηκας, καὶ εἶτα τῆς Εὐρίπου ὡς Χριστομίμητος.

Ολον τὸν βίον σου ἱερῶς, οἶα Ἱεράρχης ἀληθῆς, ὑπὲρ τῆς δόξης ἠνάλωσας, τοῦ Εὐαγγελίου Πάτερ Τιμόθεε, Χριστοῦ αἰεὶ ὑπέικων θεῖοις προστάγμασι.

Νόμον τὸν θεῖον ποιήνη τῇ σῇ, Πάτερ ἀναπτύσσων πρακτικῶς, λόγῳ τῆς χάριτος Ὅσιε, τοὺς πιστοὺς ἐστήριζες τὰ ἐπίπονα, τὰ τῆς δουλείας φέρειν στερρῶ φρονήματι.

Θεοτοκίον.

Γνώμη εὐθεία σοι λειτουργῶν, ὁ Εὐρίπου ἔνθεος Ποιμὴν, να-
ὸν σοι θεῖον ἐδείματο· ἐν Πεντέλῃ Κόρη καὶ φροντιστήριον,
φυχῶν εἰς σωτηρίαν τῶν πεποιοθῶτων σοι.

Δεύτερος. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Αγίων ἐφάμιλλος, ἐν τοῖς ὑστέροις ἔτεσι, τῇ σῆ ἑναρέτῳ πο-
λιτεία, Πάτερ Τιμόθεε ἀναδέδειξαι· ὅθεν ἡ σεπτὴ σου κε-
φαλή, βρῦει τὰ ἰάματα, τοῖς πιστῶς σε γεραίρουσι.

Ρωννύει τοὺς πάσχοντας, καὶ παύει τὰ νοσήματα, ἡ τῆς κε-
φαλῆς σου Πάτερ χάρις· ὅθεν πρὸς ταύτην προστρέχει πάν-
τοτε, ἅπασα σοφὴ ἡ Ἀττική, καὶ δεινῶν κομίζεται, τὴν ταχεῖαν
ἐκλύτρωσι.

Ακτίσι Τιμόθεε, ταῖς μυστικαῖς τῆς κάρας σου, ὁ φθορο-
ποιὸς λοιμὸς ἤλαθῃ, ἐκ τῆς Αἰγίνης ὁ ἀπειλήσας αὐτῇ· ὅθεν
χαριστήριον ᾠδὴν, Αἰγινῆται ἐμελψαν, τῇ δοθείσῃ σοι χάριτι.

Θεοτοκίον.

Σκηνὴν σοι περίφημον, ἐν τῇ Πεντέλῃ ἤγειρεν, ὁ Εὐρίπου
θεῖος ποιμενάρχης, ἔνθα ὑμνεῖται πνευματικαῖς ἐν ᾠδαῖς, ἡ
ἀπὸ τῆς γῆς πρὸς οὐρανόν, θεία σου Μετάστασις, Θεοτόκε Πα-
νύμνητε.

Καταβασία. Τὸ θεῖον καὶ ἄρρητον κάλλος...

ᾠδὴ στ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**λίον ποντογενές, κητῶν ἐντόσθιον πῦρ, τῆς τριημέρου
» **Α**ταφῆς σου ἦν προεικόνισμα, οὗ Ἰωῆς ὑποφῆτης ἀνα-
» δέδεικται· σεσωσμένος γὰρ ὡς καὶ προϋπέπτωτο, ἀσινῆς
» ἐβόα· Θύσω σοι μετὰ φωνῆς, αἰνέσεως Κύριε. (Δίς)

Οτε σου τὴν ἱεράν, Εἰκόνα ἀνεῦρεν Ἀγνή, Γλυκοφιλοῦσα
Παρθένε ὁ θεῖος μύστης σου, τότε σαφῶς τῇ ὁμφῇ σου με-
μῦται, τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς εὐδοκίας σου, καὶ ταύτην εἰς πέ-
ρας, ἤγαγεν ὡς ἀληθῶς, τῇ σῆ ἀγαθότητι.

Φίλημα πλήρες στοργῆς, οἷα Μήτηρ προσάγεις ἀγνή, τῷ ἐκ
σοῦ βροτωθέντι καὶ νηπιάσαντι, καὶ ἐν εἰκόνι καθορῶντές
σε Ἄχραντε, περιπτυσσομένην τὸν Παντάνακτα, τὴν πολλήν
σου δόξαν, μέλομεν μετὰ φωνῆς, αἰνέσεως Δέσποινα.

Ιῥθονον τὴν σὴν Μονήν, πρὸς ὄρμον ζωῆς ἀληθοῦς, τὴν χαρ-
μοσύνως τιμῶσαν τὴν σὴν Μετάστασιν, Γλυκοφιλοῦσα καὶ
ὑμνοῦσαν τὴν Εἰκόνα σου· δυσωπεῖ γὰρ Παρθένε Ἄχραντε,
ὑπὲρ ἡμῶν Κόρη, ὁ ὄσιος ἡμῶν Πατήρ, καὶ θεῖος Τιμόθεος.

Λάμπουσα παρθενικῶς, ὡς ἄφθορος Μήτηρ Θεοῦ, πρὸς τὴν
Ἀγῆρω μετέστης λῆξιν καὶ ἄρρητον· ὅθεν τὴν σὴν ὑπερέν-
δοξον Μετάστασιν, ἡ Μονὴ Πεντέλης, μέλπει χαρμοσύνως, θεί-
ας σου ἐπισκοπῆς, αἰεὶ ἀπολαύουσα.

Τοῦ Ἁγίου. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Εὐβοίας φωστήρὰ σε, ὡς Εὐρίπου ὀδηγόν, ἡ χάρις ἡ τοῦ
Πνεύματος, ὡς κοσμούμενον βίῳ θεοειδεῖ, ἀνέδειξεν Ὅσιε,
καὶ Ἑλλάδος ἀπάσης ἐγκαλλώπισμα.

Ρυσθεῖς τῶν θλιβόντων σε, καὶ ποικίλων πειρασμῶν, τῆς
ποιμνῆς σου ἐμάκρυνας, βασκανία καὶ φθόνῳ τοῦ δυσμε-
νοῦς, ἐν ὄρει δὲ ἔδραμες, τῆς Πεντέλης καὶ τῷ Θεῷ ἡσύχασας.

Αγίων τοῖς ἔχνεσιν, ἀκλινῶς ἀκολουθῶν, ἐν τῇ Πεντέλῃ Ὅσιε,
τὴν Εἰκόνα ἀνεῦρες τὴν ἱεράν, τῆς μόνης Θεόπαιδος, καὶ
Μονὴν ταύτη θεῖαν ᾠκοδόμησας.

Θεοτοκίον.

Ιδὼν ἐν ὄνειρῳ σε, ὁ Τιμόθεος Ἀγνή, Μοῆν σοι θείαν ἤγει-
ρεν, εἰς ὃν ἔδειξας τούτῳ τόπον σαφῶς, καὶ ἔργοις τῆς χά-
ριτος, τῆς Πεντέλης τὸ ὄρος κατελάμπρυνε.

Δεύτερος. Τὴν θείαν ταύτην.

Ορμον ἀχείμαστον ἔχοντες, οἱ πάθει δεινοῖς χειμαζόμενοι,
τὴν θείαν κάραν σου, ταύτη προστρέχουσιν Ὅσιε, καὶ δυ-
σχερείας πάσης, λύσιν εὐρίσκουσι.

Υπὲρ ἀρώματα ἅπαντα, αἰεὶ ἀρωματίζει ἡ κάρα σου, χάριν
τὴν ἔνθεον, ἧ προσιόντες Τιμόθεε, Χριστοῦ τῆς εὐωδίας,
πιστῶς πληρούμεθα.

Πεντέλης Μάνδρα ἡ ἔνθεος, τοῖς θαύμασι χορεύει τῆς κάρας
σου, Πάτερ Τιμόθεε, καὶ σὺν αὐτῇ δὲ ἀγάλλεται, ἡ Ἀττικὴ
τρουῶσα, τῶν χαρισμάτων σου.

Θεοτοκίον.

Απὸ τῆς γῆς μεταβέβηκας, πρὸς δόξαν ὑπερκόσμιον Ἀχρα-
ντε· ὄθεν τῇ μνήμῃ σου, Μοῆ Πεντέλης εὐφραίνεται, Γλυ-
κοφιλοῦσα Κόρη, ὕμνολογοῦσά σε.

Καταβασία. Ἄλιον ποντογενές...

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Ως Ἱεράρχην τοῦ Σωτῆρος ἐνθεώτατον, καὶ τῶν ὁσίων κοι-
νωνὸν καὶ ἰσοστάσιον, ἀνυμνοῦμέν σε ἡ ποιμνὴ σου Θεο-
φόρε. Ἄλλ' ὡς κτίτωρ τῆς Μοῆς Πεντέλης ἔνθεος, ταύτην σκέ-
πε ἐκ παντοίων περιστάσεων, ἵνα κράζη σοι, χαίροις Πάτερ Τι-
μόθεε.

Ὁ Οἶκος.

Αγγελος ἐν τοῖς τρόποις, ἀνεδείχθης ἐν κόσμῳ, Τιμόθεε
Χριστοῦ Ἱεράρχα· ἀγγελικὴν γὰρ ἔχων ζωὴν, ἀγγελικοῖς
διέλαμψας χαρίσμασιν, ἐξ ὧν μετάδος Ὅσιε, τοῖς ἐκβοῶσί σοι
τοιαῦτα·

Χαῖρε Καλάμου βλαστὸς ὁ θεῖος·
χαῖρε Ἁγίων τῶν πάλαι τύπος.

Χαῖρε τοῦ Εὐρίπου ποιμὴν ἱερώτατος·
χαῖρε τῆς Ἑλλάδος φωστῆρ ὁ νεόφωτος.

Χαῖρε ἄστρον τηλαυγέστατον τοῖς ἐν σκότει τῶν παθῶν·
χαῖρε σκεῦος θεοφόρητον δωρημάτων θεϊκῶν.

Χαῖρε τῆς ἐν Πεντέλῃ θείας Μάνδρας δομήτωρ·
χαῖρε τῶν ἐν ταύτῃ μοναζόντων συλλήπτωρ.

Χαῖρε Χριστοῦ θεράπων θερμότατος·
χαῖρε ἡμῶν προστάτης καὶ πρόβολος.

Χαῖρε πυρσὸς Ἀττικὴν ὁ πυρσεύων·
χαῖρε πιστῶν ὁ αἰεὶ προστατεύων.

Χαίροις Πάτερ Τιμόθεε.

Συναξάριον.

Τῇ Ις' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν
Τιμοθέου Ἀρχιεπισκόπου Εὐρίπου καὶ κτίτορος τῆς ἐν
Πεντέλῃ Ἱεραῶς Μοῆς, ἔνθα καὶ ἡ ἀγία αὐτοῦ καὶ θαυματουρ-
γὸς κάρα σώζεται.

Στίχοι

Τιμήσας Τιμόθεος Θεὸν ὁσίως
Θεόθεν τετίμηται τοῖς θαυμασίοις.

Δεκάτη Τιμόθεος ἡδὲ ἕκτη θιάκῳ θεοῦ ἔστη.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν ἐγεννήθη περὶ τὸ ἔτος 1510 ἐν Καλάμῳ τῆς Ἀττικῆς ἐκ πατρὸς ἱερέως. Ἐχων δὲ παιδιόθεν διακαῆ τὴν ἐπιθυμίαν ἵνα ὑπηρετήσῃ τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, ἐνωρίς ἐχειροτονήθη διάκονος καὶ ἱερεὺς. Εἶτα δὲ ἐπίσκοπος τῆς πόλεως Ὠρεῶν Εὐβοίας. Μετ' οὐ πολὺ ἀνήλθεν εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν θρόνον τῆς Χαλκίδος, ἔνθα καὶ ἀηλῶθη ὡς ποιμὴν θεόληπτος ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ ποιμνῆς. Διὰ δὲ τὴν ἔνθεον παρρησίαν, ἣν ἐπεδείξατο ἐλέγχας χριστιανομάχον βούλευμα περὶ τῆς μετατροπῆς ἱερῶν ναῶν εἰς τζαμιά, ἐκίνησεν ἐναντίον του τὴν θηριώδη ὀργὴν τοῦ τυράννου. Τοῦτου ἔνεκα καὶ διαβλέψας κρείττον τι τῆς τοῦ Θεοῦ Προνοίας δι' αὐτὸν ἀπεργαζομένης, παρέλαβε τὴν μικρὰν συνοδίαν του καὶ διεπεραιώθη εἰς τὴν ἀπέναντι ἀκτὴν τῆς Ἀττικῆς, ὅπου ἡ ἰδιαιτέρα του πατρίς. Διαμείνας ἐπ' ὀλίγον ἐν τῇ Ἱ.Μ. Καλολιβαδίου ἔπειτα κατέλαβε τὸ Πεντελικὸν ὄρος, ἔνθα καὶ συνέστησε Μονὴν ἐπ' ὀνόματι τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἐν ἣ συνηθροίσθησαν οἱ ἐν Πεντέλῃ ἀσκηταὶ καὶ λίαν συντόμως κατέστη περιώνυμος. Εἶτα ὁ Ἅγιος ἀπεσύρθη ἐν τῷ γειτονικῷ Γαργητῶ εἰς ἔρημον σκήτην σχολάζων ἐν προσευχαίς καὶ νηστείαις. Ἐν συνεχείᾳ δὲ εἰς τὴν πλέον ἐρημικὴν τοῦ Ἁγ. Γεωργίου ἐν Βραυρῶνι. Εἰς τοσοῦτον ὕψος εὐσεβείας καὶ ἀρετῆς ἀνῆλθεν ὁ μακάριος ὥστε καὶ χάριν παρὰ Θεοῦ λαμβάνει τοῦ θαυματουργεῖν ἔτι ζῶν. Οὕτω διασώζει παραδόξως τὰ ὑπὸ τῶν πειρατῶν ἀρπαγέντα τέκνα Ὁθωμανίδος, ἐξ' οὗ καὶ πολλοὺς ἀλλοπίστους εἰς τὴν ἐν Χριστῷ πίστιν προσήγαγεν. Ἄλλ' ὅμως ὁ μισόκαλλος ἐγείρει κατ' αὐτοῦ χωρικούς τινάς, οἵτινες ἐκ φθόνου καὶ καχυποψίας τῷ παρεῖχον καθ' ἑκάστην πλείστας ὄσας ὀχλήσεις. Ὁ Ἅγιος τότε ἐπιβιβασθεὶς ἐπὶ τῆς σχεδὸν κεκαυμένης, ὑπ' αὐτῶν ἀλιευτικῆς του λέμβου, διέπλευσε θεία δυνάμει ἀβλαβῆς τὸ πέλαγος καὶ προσωρμίσθη εἰς τὴν νῆσον Κέα. Ἐνταῦθα ἐγκατεβίωσεν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Μονῇ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου κειμένην ἐν τῷ Ἑλληνικῷ ὄρει τῆς νήσου. Πλησίον ταύτης ἀνήγειρε καὶ ναὸν ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Παντελεήμονος. Κατὰ δὲ τοὺς θερινούς μῆνας ἠσκήτευεν εἰς μικρὸν σπήλαιον παρὰ τὴν θέσιν «Λοῦρος», ὅτε καὶ θαυματουργικῶς ἀνέβλυζεν ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος. Ἐπὶ δεκαετίαν ὀλόκληρον παρέμεινεν ὡς εὐλογία θεόδοτος ἐν τῇ νήσῳ ἕως οὗ ὀγδοηκοντούτης ἂν, καλῶς τελέσας τὸν τῆς εὐσεβείας δρόμον, παρέθετο τὸ πνεῦμα τῷ ἄγωνοθέτῃ Κυρίῳ ἵνα ἀπολάβῃ ἐξ' αὐτοῦ τὸν τῆς δικαιοσύνης στέφανον, ἐν ἔτει 1590.

Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ μνήμη ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Πεντέλης, ἐν ἣ τεθησαύριστα ἡ ἱερά του κἀρα θαυματουργοῦσα πάλαι τε καὶ νῦν, ὡς καὶ ἐν Κέα, ἐν Καλάμῳ, ἐν Εὐβοίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ.

Ταῖς αὐτοῦ ἁγίαις πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

» **Ι**ταμῶ θυμῷ τε καὶ πυρί, θεῖος ἔρωσ ἀντιταπτόμενος, τὸ
 » μὲν πῦρ ἐδρόσιζε, τῷ θυμῷ δὲ ἐγάλα, θεοπνεύστῳ λο-
 » γικῇ, τῇ τῶν Ὅσιων τριφθόγγῳ λύρα ἀντιφθεγγόμενος, μου-
 » σικοῖς ὀργάνοις, ἐν μέσῳ φλογός· ὁ δεδοξασμένος, τῶν Πα-
 » τέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ. (Δίς)

Ολῆ προθυμία καὶ σπουδῇ, τὴν σὴν Κοίμησιν ἑορτάζουσα, ἡ Μονὴ Πανάχραντε, τῆς Πεντέλης Παρθένε, τὴν ἀνάμνησιν ποιεῖ, τῆς ἱερᾶς Εἰκόνης σου τῆς εὐρέσεως, καὶ ταύτην ἐν κόλπῳ κρατοῦσα βοᾷ· χαῖρε Θεοτόκε, τὸ προσφύγιον ἡμῶν, Ἁγνὴ Γλυκοφιλοῦσα.

Υπὲρ φύσιν ἅπαντα τὰ σά, Θεοτόκε Ἁγνὴ μυστήρια· ὄθεν τοῖς οἰκέταις σου, ἐνεργεῖς ὑπὲρ φύσιν, καὶ θεράποντι τῷ σῶ, τὴν περὶ τῆς Μάνδρας σου ἀπεκάλυψας, μητρικὴν στοργὴν σου βοῶντι πιστῶς· χαῖρε Θεοτόκε, τὸ προσφύγιον ἡμῶν, Ἁγνὴ Γλυκοφιλοῦσα.

Γωτηρίας ὄφθης ἀπαρχή, τὸν Σωτῆρα Χριστὸν κηύσασα· ὄθεν σῶζε πάντοτε, τὴν παροῦσαν Μονὴν σου, ἀνακειμένην Κόρη τῇ προστασίᾳ σου, καὶ εὐλαβῶς βοῶσά σοι Μήτηρ Θεοῦ· χαῖρε Θεοτόκε, ἱλαστήριον ἡμῶν, Ἁγνὴ Γλυκοφιλοῦσα.

Αγιάζει θεία ἐπαφῇ, ἡ Εἰκὼν σου ἡ πανσεβάσμιος, τοὺς ταύτη προστρέχοντας, καὶ πιστῶς εὐφημοῦντας, τῆς Κοιμήσεως τῆς σῆς, τὴν ἑορτὴν Παρθένε τὴν ὑπερένδοξον, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ βοῶντας ψυχῆς· χαῖρε Θεοτόκε, καταφύγιον ἡμῶν, Ἁγνὴ Γλυκοφιλοῦσα.

Τοῦ Ἁγίου. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Ρώμη θεία τῆς πανάγνου Θεομήτορος, Μονὴν σου τὴν περιβλεπτον, ὠκοδόμησας Ἱεράρχα, πίστει ἀκλινεῖ, καὶ ταύτην θεσμοῖς ἀσκητικοῖς, οἷα ποιμὴν ἀληθινός, Πάτερ ἐπλούτισας.

Ως θερμὸς τῆς ἡσυχίας φίλος Ὅσιε, ἐκκλίνων ἐκ τῆς Μάνδρας σου, ἐν ἐρήμοις τόποις ἐχώρεις, μόνος τῷ Θεῷ, νοὶ ἀταράχῳ ὁμιλῶν, καὶ ταῖς ἐκεῖθεν ἀστραπαῖς, καταλαμπόμενος.

Γνώμη ἔμφρονη γυνή σοι ἡ ἀλλόπιστος, προσέδραμε Τιμόθεε, ἧς τοὺς παῖδας χειρῶν βαρβάρων, σώσας θαυμαστῶς, προσήγαγες ταύτην πανοικεί, τῆς εὐσεβείας τῷ φωτὶ, Χριστῷ πιστεύσασαν.

Θεοτοκίον.

Εκ περάτων οἱ Ἀπόστολοι προσῆλθόν σοι, ὑπὸ νεφῶν αἰρόμενοι, καὶ κηδεύσαντες σοῦ τὸ σῶμα, τὸ ζωαρχικόν, ἐβόων σοι Κόρη ἐν χαρᾷ· χαῖρε Ἀνύμφευτε ἀγνή, Χριστιανῶν ἡ ἐλπίς.

Δεύτερος. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Τὴν δοθεῖσάν σοι, παρὰ Θεοῦ Τιμόθεε, δόξαν οὐράνιον, ὑποδηλοῦσα ἡμῖν, ἡ πάντιμος κάρα σου, χύδην ἐκάστοτε, βλύζει Ἄγιε, λάματα τοῖς σπεύδουσι, τῇ θερμῇ σου προστασίᾳ.

Επαγάλλεται, ἡ Ἀττική Τιμόθεε, ἐπὶ τῇ μνήμῃ σου, καὶ τῇ σεπτῇ σου Μονῇ, προστρέχει ἐκ πίστεως, καὶ κατασπάζεται, τὴν ὑπέριτιμον, καὶ παναγίαν κάραν σου, ὡς τῆς χάριτος ἐστίαν.

Ρῶσιν σώματος, ῥῶσιν ψυχῆς ἀρύσασθε, δεῦτε οἱ πάσχοντες, τῇ τῆς Πεντέλης Μονῇ· ἐν ταύτῃ γὰρ πρόκειται, κάρα ἡ πάνσεπτος, ἀναβλύζουσα, τὰς δωρεὰς τοῖς χρήζουσι, τοῦ Ὁσίου Τιμόθεου.

Θεοτοκίον.

Γέρας ἀφθαρτον, ἐκτήσατο Πανάμωμε, ὁ σὸς Τιμόθεος, τὴν σὴν Μορφὴν ἀνευρών, καὶ θεῖον Σεμνεῖόν σοι, ἰδρύσας Δέ-

σποινα, ἐν ᾧ σπεύδουσι, Γλυκοφιλοῦσα Ἄχραντε, οἱ ζῆν θέλοντες ὁσίως.

Καταβασία. Ἰταμῷ θυμῷ τε καὶ πυρί...

ᾠδὴ η΄. Ὁ Εἰρμός.

» **Φ**λόγα δροσίζουσαν Ὅσιους, δυσσεβεῖς δὲ καταφλέγουσαν, Ἄγγελος Θεοῦ ὁ πανσθενής, ἔδειξε παισί· ζωαρχικὴν δὲ πηγὴν εἰργάσατο τὴν Θεοτόκον, φθορὰν θανάτου, καὶ ζῶην βλυστάνουσαν τοῖς μέλπουσιν. Τὸν Δημιουργὸν μόνον ὑμνοῦμεν, οἱ λελυτρωμένοι, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. (Δίς)

Γνώμην οὐράνιον Παρθένε, καὶ ζωῆς ἀγίας ἔρωτα, καὶ πόθον πρὸς πᾶν λυσιτελοῦν, δίδου ἀγαθή, τοῖς ἐν ταύτῃ τῇ ἀγία Μονῇ σου σεμνῶς βιοῦσι, καὶ ἐκτελοῦσι, τὴν φωσφόρον μνήμη σου καὶ κράζουσι· τὰ σὰ μεγαλεῖα Κόρη ὑμνοῦμεν, ᾧ Γλυκοφιλοῦσα, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εργοῖς ὁσίοις διαλάμπων, ὁ κλεινὸς Ἄγνη θεράπων σου, ὄρει τῆς Πεντέλης, ὑπὸ σοῦ Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, καθωδηγήθη ἐπεκτεινόμενος ἐπὶ τὰ πρόσω, καὶ τὴν Εἰκόνα, τὴν σὴν εὐράμενος ἔνθους σοι ἀνεβόα· τὰς σὰς δωρεὰς Κόρη ὑμνοῦμεν, ᾧ Γλυκοφιλοῦσα, καὶ τῆς σῆς εὐνοίας, κηρύττομεν τὴν χάριν.

Ρῆμασι τοῖς σοῖς καθυπεύκων, ὁ εὐρὼν τὸ σὸν Ὁμοίωμα, θεῖος Ἱεράρχης καὶ σοφός, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, θεοειδῆς ἐν Πεντέλῃ φωστήρ Ὁσίων ἐδείχθη, καὶ τῇ Κοιμῆσει, τῇ σῇ σηκὸν σεπτὸν ἀνεδειμάτο, ἔνθα Μοναστῶν πληθὺς μεγαλύνει, ᾧ Γλυκοφιλοῦσα, τὰς σὰς δυναστείας, καὶ τὴν φιλανθρωπίαν.

Αἴνω ἐν δόξῃ ἀπορρήτῳ, μετετέθης Παναμώμητε, κάτω δὲ ἄχοροι τῶν Μοναστῶν, αἴνους ἱεροῦς, ἀναφωνοῦσι τῇ σῇ

φρικτῆ Θεοτόκε Κοιμήσει, σὺν Ἀποστόλοις, καὶ χοροῖς Ἀγγέλων ἀνακράζοντες· χαίρε θησαυρὲ θείων χαρίτων, ᾧ Γλυκοφιλοῦσα, ὑπερευλογημένη, καὶ Κεχαριτωμένη.

Τοῦ Ἁγίου. Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὅσιοις.

Ρώμη θεία θεόφρον ἐνδυναμούμενος, εὐπλοήσας ἐν νήσῳ τῆ Κέα ἔφθασας, φεύγων τῶν ἐχθρῶν, τὴν κακίαν Τιμόθεε, ὡς Χριστοῦ θεράπων, καὶ μιμητῆς ἐν πᾶσι.

Απαθείας ἐκλάμπων τοῖς κατορθώμασιν, ἐν Μονῇ τοῦ Προδρόμου ἐν Κέα Ὅσιε, ἤνυσας σοφῶς, τὸν ὑπόλοιπον βίον σου, καὶ χαίρων μετέστης, πρὸς τὴν ἀγήρω λῆξιν.

Γοῦ τὸ ἅγιον σῶμα ἐκ Κέας Ἁγιε, εἰς Μονὴν τῆς Πεντέλης πιστῶς μετήγαγον, ἔνθα ἡ σεπτῆ, ἐναπόκειται κᾶρα σου, θαύματα τελοῦσα, καὶ βρύουσα ἰάσεις.

Θεοτοκίον.

Ιλασμόν Θεοτόκε ἐκ τῆς Εἰκόνοσ σου, Μοναστῶν αἱ χορεῖται πίστει λαμβάνουσαι, ὕμνους καὶ ᾠδᾶς, τῇ ἁγίᾳ Κοιμήσει σου, ἄδουσι προθύμως, Ἁγνή Γλυκοφιλοῦσα.

Δεύτερος. Παῖδας εὐαγεῖς.

Εχει ἡ Μονὴ ἡ τῆς Πεντέλης, τῶν πόνων τῶν σῶν τὸ στηλογράφημα, τὴν ἁγίαν κᾶραν σου, πλοῦτον ἀναφαίρετον, καὶ ἰατρεῖον ἄμισθον παθῶν καὶ θλίψεων· ἔνθεν πνευματικῶς ἐορτάζει, τὴν λαμπρὰν σου μνήμην, Τιμόθεε τρισμάκαρ.

Ράβδῳ τῆς σεπτῆς σου ποιμανσίας, ἀὐλως ἐξ οὐρανοῦ καὶ νῦν ὀδήγησον, τὴν ἁγίαν Μάνδραν σου, ταύτην ᾧ Τιμόθεε, πρὸς ὕδωρ τὸ ἀλλόμενον ζωῆς τῆς κρείττονος· ἰδοὺ γὰρ τῇ παντίμῳ σου κᾶρα, πέποιθε καὶ σπεύδει, θερμῶς ἐν πάσῃ ὥρᾳ.

Αἴγινα κηρύττει σου τὴν χάριν, ρυσθεῖσα θανατηφόρου νόσου Ἁγιε, διὰ τῆς ἁγίας σου, κᾶρας ᾧ Τιμόθεε, καὶ πᾶσα ἡ περίοικος ἡ τῆς Μονῆς σου σοφέ, προστρέχει μετὰ πίστεως ταύτῃ, καὶ αἰεὶ λαμβάνει, ἐκ ταύτης τὰς αἰτήσεις.

Θεοτοκίον.

Γκέπε ἀπὸ πάσης ἐπηρείας, καὶ φθόνου καὶ βασκανίας καὶ κακώσεως, τῆς Πεντέλης Δέσποινα, τὴν ἁγίαν Μάνδραν σου, πλουτοῦσαν τὴν Εἰκόνα σου Γλυκοφιλοῦσα Ἁγνή, καὶ πόθῳ ἐορτάζουσαν Κόρη, τὴν λαμπρὰν ἡμέραν, τῆς Μεταστάσεώς σου.

Καταβασία. Φλόγα δροσίζουσαν Ὅσιους...

ᾠδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ν**ενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὄροι, ἐν σοὶ Παρθένε Ἁχραντε· παρθενεύει γὰρ τόκος, καὶ ζωὴν προμνηστεύεται
» θάνατος. Ἡ μετὰ τόκον Παρθένος, καὶ μετὰ θάνατον ζῶσα,
» σώζοις αἰεὶ, Θεοτόκε, τὴν κληρονομίαν σου. (Δίς)

Γωτήριο καὶ ἄκλυστον λιμένα, χειμαζομένων πάθει, τὴν ἁγίαν Μονὴν σου, κεκτημένοι πρὸς ταύτην προστρέχομεν, καὶ τῶν παθῶν θεραπείαν, καὶ ψυχικὴν σωτηρίαν, πίστει θερμῇ, Θεοτόκε, ἐν αὐτῇ εὐρίσκομεν.

Ιλέω ὄμματί σου Θεοτόκε, ὡς Θεοῦ Μήτηρ εὐσπλαγχνος, τοὺς πιστῶς παρεστῶτας, τῇ σεπτῇ σου Εἰκόνι ἐπίβλεψον, Γλυκοφιλοῦσα Παρθένε, καὶ συμπαθῶς πᾶσι δίδου, μόνῃ Ἁγνή, λύσιν τῶν πταισμάτων, καὶ τῶν κακῶν ἀπολύτρωσιν.

Μεθέορτον ἐφύμνιον Παρθένε, τῇ σῇ Κοιμήσει ἄδομεν, τῆς Πεντέλης ἡ Μάνδρα, συνανυμνοῦσα τὴν εὐρεσιν Ἁχραν-

τε, τῆς σῆς ἁγίας Εἰκόνοσ, τῇ ἐπινεύσει σου Κόρη, τὴν προσφουῶσ, κεκλημένην, Γλυκοφιλοῦσαν Δέσποινα.

Ο ὄρος τὸ τῆς Πεντέλης Θεοτόκε, ἐν σοὶ καυχᾶται Ἄχραντε, τὴν ἁγίαν Μονὴν σου, ὡς ζωῆς θείας ἔχον παράδεισον· ὅθεν πρεσβείαισ ἁγίαισ, τοῦ ἱεροῦ Τιμοθέου, σῶζε ἀεὶ, τὴν παροῦσαν, Κόρη κληρουχίαν σου.

Υ μνήσασ σου ἐν χεῖλεσιν ἀνάγνοισ, τὰ πολλὰ θαυμάσια, ἐξαιτοῦμαι Παρθένε, τῶν πταισμάτων ῥυσθῆναι σῆ χάριτι· μὴ οὖν παρίδῃσ τὴν φωνὴν μου, ἀλλὰ δίδου μοι Κόρη, φῶσ τῶ νοῖ, πάσῃ ὥρα, Γλυκοφιλοῦσα Δέσποινα.

Τοῦ Ἁγίου. Θεὸν ἀνθρώποισ.

Μονὰσ τὰσ ἀνω οἰκήσασ Ὅσιε, καὶ πρόσωπον πρὸσ πρόσωπον ὁρῶν τὰ ἀπόρητα, Ἱεράρχα θεόφρον Τιμόθεε, θεία δὲ μετουσίᾳ Πάτερ θεοῦμενοσ, μὴ παύσῃ μνημονεύων, τῶν πιστῶσ ὁμολογούντων σε.

Ο ἰ σοὶ ἰδρωῶτεσ Πάτερ Τιμόθεε, τὸ τῆς Πεντέλης ὄροσ κατηγίασαν Ἁγίε, καὶ ἦν πλείστοισ πόνοισ ἀνιδρυσασ, Ποίμνη τῶν Μοναζόντων τῇ προστασίᾳ σου, πάντοτε προστρέχει, ἐορτάζουσα τὴν μνήμην σου.

Υ πὲρ τῆς ποιμνῆσ σου Πάτερ πρέσβευε, καὶ τῆσ τῶν Ἀθηναίων πόλεωσ Ἁγίε, καὶ πάσῃσ Ἀττικῆσ Τιμόθεε· πάντεσ γὰρ τὴν σὴν μνήμην πανηγυρίζουσι· δίδου δὲ κἀμοί, τῷ σὲ ὁμνήσαντι συγχώρησιν.

Θεοτοκίον.

Υ μνοῦμεν Κόρη τὰ μεγαλεῖᾳ σου, καὶ τὴν σὴν πρὸσ τὰ ἀνω παναγίαν Μετάστασιν· ἀλλὰ δίδου ταύτῃ τῇ Μάνδρα σου, ἔλλαμψιν σωτηρίασ καὶ τῆσ εὐνοίασ σου, τὰσ πλουσίασ δόσεισ Θεοτόκε Ἀειπάρθενε.

Δεύτεροσ. Ἁπασ γηγενῆσ.

Ι ὄδε συμπαθῶσ, πατρικῶ σου βλέμματι, Πάτερ Τιμόθεε, ἐφ' ἡμᾶσ τὰ τέκνα σου, τὰ ὡσ νοσσία ὑπὸ τὴν σκέπην σου, ἀπαύστωσ καταφεύγοντα, καὶ δίδου πάντοτε, τῇ Μονῇ σου, τὰσ τῆσ εὐλογίασ σου, δαψιλεῖσ χορηγίασ καὶ χάριτασ.

Μνήμην τὴν σεπτὴν, τῆσ σῆσ μεταστάσεωσ, ἡ σὴ γεραίρει Μονή, καὶ συντρέχει Ἁγίε, τῶν Ἀθηναίων τὸ πιστὸν σύστημα, καὶ πᾶσα ἡ περιχώροσ καὶ μετὰ πίστεωσ, τὴν σεπτὴν σου, κάραν ἀσπαζόμενοι, ἐξ αὐτῆσ πᾶσαν χάριν καρπούμεθα.

Ο ὄμβροισ μυστικοῖσ, τοῦ Ἁγίου Πνεύματοσ, ἡ θεία κάρα σου, ἀρδομένη Ἁγίε, ἀεὶ πηγάζει χάριν καὶ ἔλεοσ, τοῖσ πίστει καταφεύγουσι ταύτῃ Τιμόθεε· ἀλλὰ δέχου, εὐμενῶσ τὸν ὕμνον μου, καὶ παθῶν τῆσ κακίασ με λύτρωσαι.

Θεοτοκίον.

Υ ὄδωρ τῆσ ζωῆσ, πηγάζεισ ἐκάστοτε, ὡσ ζωηφόροσ πηγὴ, μόνη Παντευλόγητε, τοῖσ ἀνυμνοῦσι τὴν σὴν Μετάστασιν· διὸ ταύτησ τῆσ Μάνδρασ σου Κόρη τοῖσ αὐλακασ, ταῖσ ἀρδεῖαισ, πότισον τῆσ χάριτοσ, πρὸσ ζωῆσ εὐκαρπίαν ἀθάνατον.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι...

Καταβασία. Νενίκηνται τῆσ φύσεωσ...

Ἐξαποστειλάριον. Τὸν νυμφῶνά σου βλέπω.

Τὸν σὸν ἔνθεον βίον, Χριστὸσ ὁ Λόγοσ δοξάσασ, Τιμόθεε θεόφρον, θαυματουργόν σε θαυμαστόν, ἐν ὑστέροισ ἔδειξε τοῖσ καιροῖσ, τῇ Ἐκκλησίᾳ Ἁγίε.

Ὅμοιον, τῆς Γλυκοφιλοῦσης.

Τὴν σεπτὴν σου Εἰκόνα, Γλυκοφιλοῦσα Παρθένε, τιμῶντες μετὰ πόθου, ὕμνον μεθέορτον Ἄγνη, ἄδομεν νῦν τῇ Κοιμήσει τῇ σῇ, καὶ πιστῶς ὑμνοῦμέν σε.

Εἰς τοὺς Αἴνους. Ἰστώμεν στίχους στ' καὶ ψάλλομεν προσόμοια δύο τῆς Γλυκοφιλοῦσης, δύο τοῦ Ἁγίου, καὶ τῆς ἁγίας Κάρας.

Ἦχος δ'. Παράδοξα σήμερον.

Παράδοξα ἅπαντα, πέλει τὰ σὰ Παρθένε Ἄγνη ἀληθῶς· ὅτι ἀσπύρωσ Χριστὸν ἀπεκύησας, καὶ μετὰ τὸν τόκον, ἔμεινας Παρθένος ἀγνή καὶ πανάμωμος. Καὶ νῦν δέ, μεταστᾶσα ἐν δόξῃ εἰς οὐρανοὺς, ἡμῖν Θεοτόκε, ἀνέδειξας, ὡς δεῖγμα σῆς εὐνοίας τρανόν, τὴν ἁγίαν σου Εἰκόνα, Γλυκοφιλοῦσα Ἄχραντε· ἥς εὐφημοῦντες τὴν εὐρεσιν, πλείστης χάριτος, ἀπολαύοντες τὰ σὰ θαυμάσια, μεγαλύνομεν Κόρη.

Πεπλήρωται Ἄχραντε, θείας χαρᾶς ὁ θεράπων σου ὁ πιστός, ὅτε Εἰκόνα τὴν σὴν ἀνεκόμισεν, ἐκ τῆς ἀφανείας, τὴν ἐπικαλουμένην Γλυκοφιλοῦσαν Δέσποινα, καὶ πόθῳ, ἀνιδρύσας σοι ἐν Πεντέλῃ Μονήν, ᾧ ἔδειξας τόπῳ, ἀπέθετο ταύτην πανευλαβῶς· ἥς τὴν εὐρεσιν τιμῶντες, τὴν ἁγίαν σου Κοίμησιν, χαρμονικῶς ἐορτάζοντες, χαῖρε Πάναγνε, ἐκβοῶμέν σοι, χαῖρε ἀντίληψις, τῆς παρουσίας σου Μάνδρας.

Τοῦ Ἁγίου, ὁμοια.

Ποιμένα σε Ὅσιον, ὡς μύστην Πάτερ τῶν θεοειδῶν ἀρετῶν, καὶ οἰκονόμον ψυχῶν ἐνθεώτατον, ἢ τοῦ Παρακλήτου, χάρις εὐδοκία τῇ κρείττονι ἔχρισεν· ἐντεῦθεν, Εὐρίπου τὴν Ἐκ-

κλησίαν καθοδηγεῖς, καὶ καλῶς ποιμαίνεις, ἐπὶ θείων ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ· ᾧ ἀμέμπτως ἐπόμενος, νομίμως ἠγωνίσαι, καὶ πειρασμοὺς πλείστους ἠνεγκας· ὅθεν μέτοχος, ὠφθης Τιμόθεε, θείας ἐλλάμψεως, τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Παράδεισον πράξεις, ταῖς ἐναρέτοις Πάτερ εἰργάσω σαφῶς, τὸ τῆς Πεντέλης ὄρος Τιμόθεε, νοητὸν καὶ θεῖον, ἀνθη πανευῶδη ἀληθοῦς ζωῆς φέροντα· Μονὴν δέ, ἐν τούτῳ συνεκρότησας ἱεράν, καὶ ταύτην ἀνέθου, τῇ Κοιμήσει τῆς μόνης Παρθένου Ἄγνης· ἔνθα στίφος Μοναζόντων, γεραίρει τὴν μνήμην σου, καὶ μετὰ πόθου κραυγάζει σοι· Σὺ μου καύχημα, σὺ μου στήριγμα, σὺ ὁδηγία μου, πρὸς Θεὸν θεοφόρε.

Αγίασμα ἐνθεον, καὶ πλοῦτος θείων δωρεῶν ἀληθῶς, τῇ τοῦ Παρακλήτου ἰσχύϊ δέδεικται, ἢ σὴ θεία κάρα, ἱερώτατε Πάτερ Τιμόθεε Ὅσιε· καὶ ταύτη, προστρέχει ἡ Ἀττικὴ ἀληθῶς, Ἀθηνῶν τε πόλις, καὶ νόσων φθοροποιῶν καὶ δεινῶν, ἀπαλλάττονται ταχέως, τῇ δοθείσῃ σοι χάριτι, καὶ πᾶν λαμβάνουσιν αἴτημα, μεγαλύνοντες, τὴν σὲ δοξάσασαν, ἐν πλείστοις θαύμασι, Παναγίαν Τριάδα.

Λοιμὸν τὸν πανώλεθρον, τὸν ἐπελθόντα τῇ πόλει τῶν Ἀθηνῶν, τὸ θεῖόν σου λείψανον Πάτερ ἀπήλασε, θεία ἐνεργεία, καὶ χαρὰν καὶ υἰεῖαν ταύτῃ ἐχορήγησεν· ἐντεῦθεν, τῶν Ἀθηναίων οἱ δῆμοι πανευλαβῶς, προσῆλθον σπουδαίως, τῇ σεπτῇ Μονῇ σου δοξάζοντες σε θερμῶς, καὶ τὴν πάντιμόν σου κάραν, ὁσμὴν θείαν ἐκπέμπουσαν, κατασπαζόμενοι κράζουσι· χαίροις Ὅσιε, θεῖε Τιμόθεε, ἡμῶν ταχύτατος, ἐν τοῖς κινδύνοις συλλήπτωρ.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'.

Πνευματικαῖς πράξεις, κοσμήσας τὴν ἱεράν διπλοῖδα, τὸ δοθέν σοι τάλαντον, ἠύξημένον καλῶς, τῷ Χριστῷ προσή-

γαγες· και τον της ευσεβείας τελέσας δρόμον, ως Ίεράρχης Όσιος, και άσκητής θεοφόρος, της χαράς του Κυρίου σου, ήξιώθης Τιμόθεε· ής και ήμάς, μετόχους γενέσθαι άξιωσον, ταίς προς Θεόν πρεσβείαις σου.

Και νυν... Ό αυτός. Της Γλυκοφιλούσης.

Της Ιεράς σου Εικόνας την εύρεσιν, Γλυκοφιλούσα Παρθένε, τή πανενδόξω Κοιμήσει σου, συνεορτάζομεν χαίροντες· έν αύτῇ γάρ όρώντες, την πλήρη οίκτου μητρικήν μορφήν σου, τοὺς πρὸς ήμάς οίκτιμούς σου τεκμαιρόμεθα· ών την χάριν έπίχεε, έπί την κληρονομίαν σου ταύτην, και σώσον τὰς ψυχὰς ήμῶν.

Δοξολογία μεγάλη και Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ Τυπικά, οί Μακαρισμοί, και έκ τῶν Κανόνων ή γ' Ώδη της Γλυκοφιλούσης, και ή στ' του Άγίου. Απόστολον και Ευαγγέλιον της 12ης Δεκεμβρίου.

Κοινωνικόν· Είς μνημόσυνον αιώνιον...

Μεγαλυνάρια.

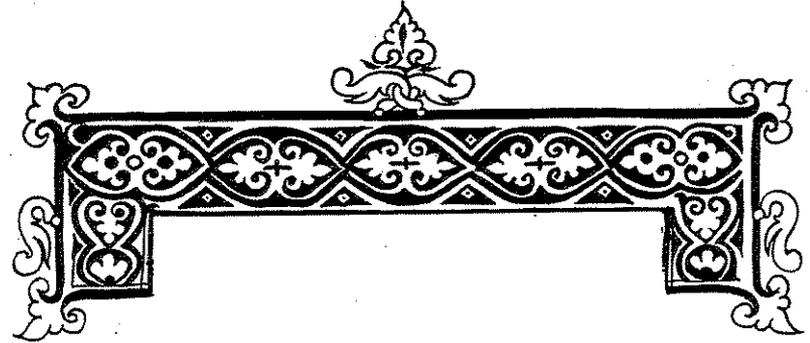
Χαίροις ό Καλάμου θείος βλαστός, πρόεδρος Ευρίπου, και Όσίων ό κοινωνός· χαίροις ό Πεντέλης, Μονής θείος δομήτωρ, και μέγας αντιλήπτωρ, Πάτερ Τιμόθεε.

Χάριν αναβλύζει θεία ροπή, ή σεπτή σου κάρα, Ιαμάτων ποταμηδόν, και τῶν νοσημάτων, τοὺς άνθρακας σβεννύει, τῶν πίστει προσιόντων, Πάτερ Τιμόθεε.

Δίστιχον.

Ύμνοις Τιμόθεε τὰς σὰς άριστείας
Γεράσιμος ύμνησε τῇ άρωγῇ σου.

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ
ΚΑΙ
ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

(Ποίημα Γερασίμου Μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου)

Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως, τὸ Κύριε εἰσάκουσον,
μεθ' ὃ τὸ Θεὸς Κύριος ὡς συνήθως καὶ τὰ ἐξῆς:

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ως Ἱεράρχης ἀληθῆς τοῦ Σωτῆρος, καὶ οἰκονόμος τῶν
ψυχῶν θεοφόρος, καὶ πρεσβευτῆς ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύ-
ριον, Ἅγιε Τιμόθεε, ἐκδυσώπει ἀπαύστως, πάσης βλάβης ῥυε-
σθαι, καὶ παθῶν καὶ κινδύνων, καὶ νοσημάτων Πάτερ χαλεπῶν,
τοὺς προσιόντας, τῇ θείᾳ πρεσβείᾳ σου.

Δόξα... Ὅμοιον.

Τοὺς καταφεύγοντας τῇ θείᾳ σου κάρᾳ, καὶ τὴν θερμὴν σου
ἀρωγὴν ἐκζητοῦντας, θαυματουργὲ Τιμόθεε Πατὴρ ἡμῶν,
σκέπε καὶ διάσωζε, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, λύσιν τῶν ἐν βίῳ δέ,
συμφορῶν πᾶσι δίδου, καὶ εἰρηναίαν Ἅγιε ζωὴν, τῇ σῇ δεήσει,
παμμάκαρ πρὸς Κύριον.

Καὶ νῦν... Ὅμοιον, τῆς Γλυκοφιλοῦσης.

Τῆ μητρικῆ σου κεχορημένη πρεσβεία, ὑπὲρ ἡμῶν Γλυκοφιλοῦσα Παρθένε, πρὸς τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα ὑπὲρ ἔννοιαν, τοῦτον καθικέτευε, ἐκτενῶς Θεοτόκε, δοῦναι ἡμῖν ἄφεισιν, τῶν ἐν βίῳ πταισμάτων, καὶ τῆς μελλούσης δόξης καὶ χαρᾶς, καταξιῶσαι, τοὺς σὲ μεγαλύνοντας.

Ὁ Ν', καὶ ὁ Κανὼν οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

«Σὲ ἀρωγὸν κεκτήμεθα Πάτερ. Γερασίμου».

Ῥδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Ενεχομένους πειρασμοῖς καὶ θλίψεσι, μὴ ὑπερίδης ἡμᾶς τοὺς τῆ σῆ πρεσβεία, Πάτερ καταφεύγοντας, Τιμόθεε μακάριε, ἀλλὰ τούτων τὴν λύσιν, δίδου ταῖς σαῖς παρακλήσεσι, τοῖς εἰλικρινῶς σὲ γεραίρουσι.

Εν τοῖς κινδύνοις βοηθὸν σε ἔτοιμον, καὶ ῥύστην ἐν πειρασμοῖς, καὶ ἐν ἀσθενείαις, ἰατρὸν ἔχοντες, Τιμόθεε μακάριε, τῆ θερμῆ σου πρεσβεία, διὰ παντὸς καταφεύγομεν, καὶ πάσης λυτρούμεθα θλίψεως.

Αγγελικαῖς συναγελάζων τάξεσι, Πάτερ Τιμόθεε, σὺν αὐταῖς δυσώπει, τὸν τῶν ὅλων Κύριον, πταισμάτων δοῦναι ἄφεισιν, καὶ παθῶν θεραπείαν, τοῖς μετὰ πίστεως σπεύδουσι, τῆ ἀγία κάρᾳ σου Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Ρῶσιν παράσχου καὶ ὑγείαν Ἄχραντε, ψυχῆς καὶ σώματος, καὶ τῶν ἐν τῷ βίῳ δυσχερῶν τὴν λύτρωσιν, τοῖς πόθῳ καταφεύγουσι, τῆ σῆ σκέπη Παρθένε, Γλυκοφιλοῦσα πανύμνητε, καὶ σὲ Θεοτόκον δοξάζουσι.

Ῥδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ως καλὸν σε ποιμένα, καὶ ὁδηγὸν ἔχουσα, αὕτη σου ἡ Μάνδρα θεόφρον, πιστῶς προστρέχει σοι, καὶ ἐκβοᾷ σοι θερμῶς· ἐπὶ τὰς τρίβους Κυρίου, ἀσφαλῶς ὁδήγει με, Πάτερ Τιμόθεε.

Γνώμην ἔμφρονα δίδου, καὶ λογισμὸν σώφρονα, καὶ προσεκτικὸν νοῦν ἐν πᾶσιν, ἡμῖν τοῖς τέκνοις σου, τοῖς προσανέχουσιν, ὅλη ψυχῇ καὶ καρδίᾳ, τῆ ἐπιστάσις σου, Πάτερ Τιμόθεε.

Οδυνῶν πολυτρόπων, καὶ συμφορῶν λύτρωσαι, καὶ ἀλλεπαλλήλων κινδύνων, καὶ περιστάσεων, Πάτερ Τιμόθεε, τοὺς τῆ ἀγία σου κάρᾳ, εὐλαβῶς προστρέχοντας, καὶ σὲ γεραίροντας.

Θεοτοκίον.

Νόμων δίχα τεκοῦσα, τῶν φυσικῶν Ἄχραντε, τὸν Θεὸν τῶν ὅλων καὶ Κτίστην, παρθένος ἔμεινας, μετὰ τὴν κύησιν ὅθεν καμὲ Θεοτόκε, νόμων τῶν τοῦ χείρονος, ῥῦσαι καὶ σῶσόν με.

Διάσωσον τῆ δεδομένη σοι χάριτι Ἱεράρχα, πάσης βλάβης καὶ πειρασμῶν καὶ κακώσεων, τοὺς προσιόντας Τιμόθεε τῆ σῆ σκέπη.

Επίβλεφον ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε ἐπὶ τῶν ἐμῶν χαλεπῆν τοῦ σώματος κάκωσιν καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἴτησις καὶ τὸ Κάθισμα.

Ἦχος β'. Πρεσβεία θερμῆ.

Προστάτην θερμόν, καὶ θεῖον ἀντιλήπτορα, καὶ σκέπην στερρᾶν, καὶ πρέσβυν πρὸς τὸν Κύριον, πλουτοῦσά σε ἡ

Μάνδρα σου, ἐκ βαθέων βοᾷ σοι Τιμόθεε· μὴ διαλίπης πρεσβεύειν θεῷ ἐκ πάσης λυτροῦσθαί με στενώσεως.

Ῥδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς.

Καταφυγὴν, καὶ ἀσφαλείας προπύργιον, Ἱεράρχα, Ὅσιε Τιμόθεε, τὴν ἀρωγὴν σου τὴν θαυμαστήν, ἔχοντες ἐν πᾶσι, πᾶσαν δαιμόνων ἐπίθεσιν, καὶ ἔφοδον καὶ βλάβην, ἐκκρούμεθα Πάτερ, καὶ πολλῆς εὐφροσύνης πληρούμεθα.

Εἴχει ἡ σὴ, Μονὴ σε Πάτερ Τιμόθεε, ποιμενάρχην, ὡς θεῖον δομήτορα, καὶ παιδευτὴν πάσης ἀρετῆς· ὅθεν ταύτην ῥύου, τῶν ἐν τῷ βίῳ συμπτώσεων, καὶ πάσης δυσχερείας, καὶ τῆς σῆς εὐλογίας, δαψιλῶς ταύτη δίδου τὰς χάριτας.

Κάραν τὴν σὴν, τὴν δοξασθεῖσαν τῇ χάριτι, τοῦ Ἁγίου, θεοφόρε Πνεύματος, περικυκλοῦντες πανευλαβῶς, ἐξ αὐτῆς ἰάσεις, παντοδαπὰς κομιζόμεθα, εἰς νόσων θεραπείαν, καὶ ψυχῶν σωτηρίαν, ἀνυμνοῦντές σε Πάτερ Τιμόθεε.

Θεοτοκίον.

Τὴν τῶν ψυχῶν, ἐκ σοῦ ὑγείαν λαμβάνοντες, καὶ σωμάτων, ἅμα τὴν ἀνάρρωσιν, Γλυκοφιλοῦσα Κόρη Ἁγνή, τὰς εὐεργεσίας, τὰς πολλαπλᾶς σου κηρύττομεν, δι' ὧν ἡμᾶς διέπεις, καὶ ἐκτρέφεις καὶ σώζεις, οἶα μήτηρ φιλόστοργος Δέσποινα.

Ῥδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπώσω;

Ηθερμὴ σου πρεσβεία, τοὺς πιστῶς καλοῦντάς σε Πάτερ προφθάνουσα, σώζει ἐκ κινδύνων, καὶ λοιμὸν ἀφανίζει πανώλεθρον· ὅθεν τοὺς ἐν πόνοις, καὶ ἐν στενώσει τοῦ βίου, θλιβομένους προφθάσας διάσωσον.

Μέγας ὤφθης προστάτης, Ἁγιε Τιμόθεε τῶν προσιόντων σοι· ὅθεν σοι προστρέχει, ἐν καιρῷ συμφορῶν τε καὶ θλίψεων, Ἀθηνῶν ἢ πόλις, καὶ Ἀττικὴ σύμπασα Πάτερ, καὶ τῆς σῆς ἀπολαύουσι χάριτος.

Εὐπραγίαν ἐν πᾶσι, καὶ εἰρηρικὴν ζωὴν δίδου Ἁγιε, καὶ πταισμάτων λύσιν, καὶ χαρὰν τὴν κατ' ἄμφω Τιμόθεε, τῇ σῇ ἀντιλήψει, καὶ πατρικῇ σου συμπαθείᾳ, τοῖς προστρέχουσι πόθῳ τῇ σκέπῃ σου.

Θεοτοκίον.

Θαυμαστῶς ὠραιώθη, ὦ Γλυκοφιλοῦσα Μορφὴ σου ἡ ἄχραντος, καὶ ὑπὲρ ἡλίου, τὰς αὐγὰς ἀπαστράπτει τὴν χάριν σου, καὶ διασκεδάζει, παθῶν ὁμίχλην ὀλεθρίων, καὶ εὐφραίνει τοὺς σὲ μεγαλύνοντας.

Ῥδὴ στ'. Τὴν δέησιν.

Ακοίμητος, βοηθὸς ἴσθι Πάτερ, τῆς ἀγίας σου Μονῆς Ἱεράρχα, τῆς προσκειμένης τῇ σῇ προστασίᾳ, καὶ καυχωμένης τοῖς θείοις σου θαύμασι, Τιμόθεε θαυματουργέ, κατευθύνων αὐτὴν πρὸς τὰ κρείττονα.

Παντοίων, πειρατηρίων καὶ πόνων, καὶ δεινῶν ἀσθενειῶν καὶ κινδύνων, καὶ πάσης ἄλλης ἀνάγκης τοῦ βίου, καὶ ἐπηρείας ἐχθροῦ τοῦ ἀλάστορος, φύλαττε Πάτερ ἀσινεῖς, τοὺς πιστῶς σε τιμῶντας Τιμόθεε.

Αστράπτει, τῶν ἰαμάτων τὴν αἴγλην, ὡς φωτὸς κατοικητήριον Πάτερ, ἡ παναγία σου κάρα τῷ κόσμῳ, καὶ τῶν παθῶν διαλύει τὴν ζόφωσιν· ἢ προσιόντες εὐλαβῶς, εὐφροσύνης ἐνθέου πληρούμεθα.

Θεοτοκίον.

Τὴν Μάνδραν, ἣν πλείστοις ἴδρυσε πόνοις, καὶ ἀνέθετο τῇ σῇ προστασίᾳ, ὁ θεοφόρος Τιμόθεος Κόρη, ἐκ πάσης σκέπε κακίας τοῦ χείρονος, Γλυκοφιλοῦσα Μαριάμ, τὴν εἰρήνην σου ταύτη παρέχουσα.

Διάσωσον, τῇ δεδομένη σοι χάριτι Ἱεράρχα, πάσης βλάβης καὶ πειρασμῶν καὶ κακώσεων, τοὺς προσιόντας Τιμόθεε τῇ σῇ σκέπη.

Αᾠχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρηγοσίαν.

Αἴτησις καὶ τὸ Κοντάκιον.

Ἦχος β'. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Τῇ προστασίᾳ τῇ σῇ καταφεύγουσα, ἡ τῆς Πεντέλης Μονῆ Πάτερ Ὅσιε, λυτροῦται δεινῶν περιστάσεων, καὶ τῆς εὐνοίας σου δρέπει τὰς χάριτας· αὐτῆς γὰρ ὑπάρχεις τὸ στήριγμα.

Προκείμενον.

Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσσονται δικαιοσύνην...

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Εὐαγγέλιον Ἱεραρχικόν.

Δόξα... Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου...

Καὶ νῦν... Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Προσόμοιον.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Αἴγλη θείου Πνεύματος, καταυγασθεὶς τὴν καρδίαν, Ἱεράρχης Ὅσιος, ἀληθῶς Τιμόθεε ἐχρημάτισας, καὶ φωτὶ Ἄγιε, τῶν ἐν σοὶ χαρίτων, καὶ θαυμάτων ταῖς λαμπρότησι, πυρσεύεις ἅπασαν, Πάτερ Ἀττικὴν τὴν τιμῶσάν σε, καὶ Κάλαμον καὶ Εὐβοίαν, Αἴγιναν καὶ Κέα ἐκάστοτε· ὅθεν σου τῇ κάρᾳ, προστρέχοντες ἐν πίστει ἀληθεῖ, ἀγιασμόν τε καὶ ἔλεος, ἐξ αὐτῆς λαμβάνομεν.

ᾠδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Εργοῖς τοῦ σκότους ἐδουλώθην, καὶ ἐτάζομαι παθήμασι καὶ νόσοις· ἀλλὰ Πάτερ τῇ σῇ, προστρέχω ἀντιλήψει, ἵνα ῥυσθῶ Τιμόθεε, τῆς εὐρούσης με ὁδύνης.

Ρεῖθρον ἰάσεων βλυστάνει, Πάτερ Ὅσιε ἡ θεία Κεφαλή σου, καὶ λοιμὸν χαλεπὸν, εἰς τέλος κατακλύζει, καὶ ῥῶσιν νέμει ἅπασι, καὶ χαρὰν καὶ εὐφροσύνην.

Γῆ ἡ πατρώα σου καυχᾶται, τοῖς σπαργάνοις σου Τιμόθεε παμμάκαρ· ἀλλ' ἡ χάρις ἡ σῆ, τοῖς ἅπασιν ἐκλάμπει, καὶ διαλύει Ὅσιε, τῶν παθῶν νύκτα βαθεῖαν.

Θεοτοκίον.

Ελλαμψιν δίδου σωτηρίας, τῇ καρδίᾳ μου Ἄγνη Γλυκοφιλοῦσα, καὶ πρὸς φῶς νοητόν, τῶν θείων προσταγμάτων, ὁδήγει με Πανάμωμε, μητρικῇ σου συμπαθείᾳ.

ᾠδὴ η'. Τὸν ἐν ὄρει ἀγίῳ.

Ρῦσαι πάσης ἀνάγκης καὶ μανίας, καὶ βουλής πονηρᾶς, ἐχθροῦ τοῦ βροτοκτόνου, τοὺς ἐπιγραφομένους σε Τιμό-

θεε, ρύστην και προστάτην, και προς την σην σκέπην, απαύστως ἀφορώντας.

Αττική σου τὰ θαύματα κηρύττει· Ἀθηναίων γὰρ τὴν πόλιν ἐλυτρώσω, βροτολογιοῦ λοιμοῦ Πάτερ Τιμόθεε· ὅθεν και μελλόντων, ἡμᾶς λοιμῶν και πόνων, ἀπάλλαξον ταχέως.

Γωτηρίαν ἢ Αἴγινα ἐφεῦρεν, ἐπισκέψει σοφέ, τῆς θαυμαστῆς σου κάρας, ἐξ ἀσθενείας ὀλεθρίου Ὅσιε. Ἀλλὰ και παντοίας, βλάβης και ἀρρωστίας, ἀτρώτους ἡμᾶς σῶζε.

Θεοτοκίον.

Ισχυράν σε παράκλησιν ἐν πόνοις, και χαράν ἀληθῆ, ἐν θλιβεροῖς τοῦ βίου, πεπλουτηκῶς δι' ἄκραν ἀγαθότητα, ὦ Γλυκοφιλοῦσα, κηρύττω σου τὴν χάριν, τὴν προς ἐμὲ πλουσίαν.

Ῥδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Μεγίστων χαρισμάτων ἀξιωθεῖς, Ἱεράρχα Τιμόθεε Ὅσιε, ὡς τὸν Θεόν, βίῳ μεγαλύνας θεοειδεῖ, μεγάλων πόνων πάντοτε, και πειρατηρίων ὀδυνηρῶν, και νόσων και κινδύνων, λύτρωσαι τοὺς ἐν πίστει, εὐλογοῦντες σε μακαρίζοντας.

Οὶ νόσοις συνεχόμενοι χαλεποῖς, τῇ Μονῇ τῆς Πεντέλης προσέλθετε, και τῇ σεπτῇ, κάρᾳ Τιμοθέου τοῦ ἱεροῦ, προσπέσατε ἐκ πίστεως, ἵνα θεραπείαν τὴν ποθητὴν, κομίσησθε ταχέως· πηγάζει γὰρ ἀπαύστως, τοῖς προσιοῦσι τὰ ἰάματα.

Υπάρχων Πάτερ πλήρης θείου φωτός, ὡς φωτὸς κληρονόμος και μέτοχος, σκότος παθῶν, τῶν περικυκλούντων με χαλεπῶς, διάλυσον Τιμόθεε, και φωτὶ με γνώσεως ἀληθοῦς, καταύγασον θεόφρον, ὡς ἂν φωτὸς τὰ ἔργα, και ἐργασθῶ και πράξω Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Υπέλαμπρε λυχνία χρυσοφαῆς, Θεοτόκε Παρθένε Πανύμνητε, Μῆτερ Θεοῦ, λάμπруνον ψυχῇ μου τὴν ζοφεράν, και τὴν ἐν ἐμοὶ νέκρωσον, Κόρη ἀμαρτίαν τὴν χαλεπὴν, και πάσης συνηθείας, ῥῦσαί με ὀλεθρίας, και μετὰ τέλος Ἀγνὴ σῶσον με.

Τὸ Ἄξιόν ἐστιν... και τὰ Μεγαλυνάρια.

Κάλαμός σε ἤνεγκεν ἀληθῶς, ὡς εὐκαρπον δένδρον, εὐκαρπίας πνευματικῆς· ὅθεν τῶν καρπῶν σου, Χριστοῦ ἢ Ἐκκλησία, Τιμόθεε τρυφῶσα ὕμνοις γεραίρει σε.

Βίον ἐκ νεότητος ἱερόν, βιώσας ὀσίων, Ἱεράρχης θεοειδῆς, ἐν ὕστεροις χρόνοις, Τιμόθεε, ἐδείχθης, και τῶν Ἁγίων πάντων Πάτερ ἰσότιμος.

Χαίροις ὁ Πεντέλης θεῖος πυρσός, Εὐρίπου τὸ κλέος, και Εὐβοίας πάσης φωστήρ, Καλάμου ἢ δόξα, και τῶν πιστῶν προστάτης, Τιμόθεε παμμάκαρ Μονῆς σου ἔφορε.

Κάραν σου τὴν θεῖαν και θαυμαστὴν, ἔχει ἡ Μονὴ σου, ὡς θησαύρισμα νοητόν· ὅθεν ταύτῃ πᾶσα, ἢ Ἀττικὴ προστρέχει, και ἐξ αὐτῆς λαμβάνει χάριν σωτήριον.

Ως ἐρρύσω πάλαι δεινοῦ λοιμοῦ, Ἀθηνῶν τὴν πόλιν, και τὴν Αἴγινα θαυμαστῶς, οὕτως ἡμᾶς ρύου, Τιμόθεε τριμάκαρ, πάσης ἐπερχομένης ὀργῆς και θλίψεως.

Φύλαττε και σκέπε τὴν σην Μονήν, Τιμόθεε Πάτερ, τὴν τιμῶσαν πανευλαβῶς, τὴν σεπτὴν σου κάραν, και τὴν λαμπράν σου μνήμην, λαμπροφανῶς τελοῦσαν, και σὲ γεραίρουσαν.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων...

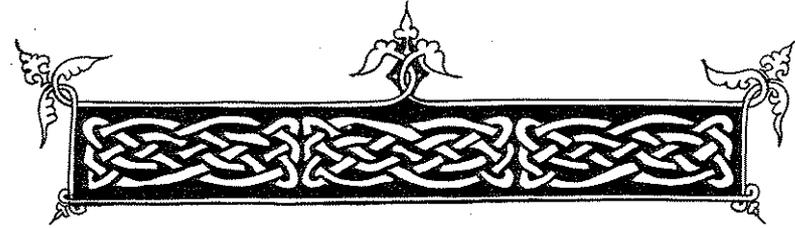
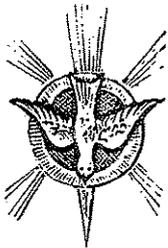
Τὸ Τρισάγιον, τὰ συνήθη τροπάρια,
ἐκτενῆς καὶ Ἀπόλυσις, μεθ' ἣν τὸ ἔξῃς·

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Πάντας τοὺς προστρέχοντας πιστῶς, τῇ σῇ ἀρωγῇ καὶ πρεσβείᾳ, Πάτερ Τιμόθεε, πάσης περιστάσεως καὶ νοσημάτων δεινῶν, καὶ κινδύνων ἐκάστοτε, ἐπισυμβαινόντων, λύτρωσαι δεόμεθα, καὶ πάσης ἄλλης πληγῆς· σοῦ γὰρ, τὴν μυρίπνοον κάραν, ὡσπερ θησαυρὸν κεκτημένοι, τὴν σὴν χάριν πάντοτε καρπούμεθα.

Δίστιχον

Λύτρωσαι Τιμόθεε παθῶν ποικίλων
Γεράσιμον σπεύδοντα τῇ χάριτί σου.

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ

(Ποίημα Γερασίμου Μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου)

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Ως Ἱεράρχην τοῦ Σωτῆρος ἐνθεώτατον καὶ τῶν Ὁσίων κοινωνῶν καὶ ἰσοστάσιον ἀνυμνοῦμέν σε ἡ ποιμνὴ σου θεοφόρε. Ἀλλ' ὡς κτίτωρ τῆς Μονῆς Πεντέλης ἐνθεὸς ταύτην σκέπε ἐκ παντοίων περιστάσεων ἵνα κράζη σοι, χαίροις Πάτερ Τιμόθεε.

Αγγελος ἐν τοῖς τρόποις, ἀνεδείχθης ἐν κόσμῳ, Τιμόθεε Χριστοῦ Ἱεράρχα (ἐκ γ')· ἀγγελικὴν γὰρ ἔχων ζωὴν, ἀγγελικοῖς διέλαμψας χαρίσμασιν, ἐξ ὧν μετὰδος Ὅσιε, τοῖς ἐκβοῶσι σοι τοιαῦτα·

Χαῖρε Καλάμου βλαστὸς ὁ θεῖος·

χαῖρε Ἁγίων τῶν πάλαι τύπος.

Χαῖρε τοῦ Εὐρίπου ποιμὴν ἱερώτατος·

χαῖρε τῆς Ἑλλάδος φωστῆρ ὁ νεόφωτος.

Χαῖρε ἄστρον τηλαγεύστατον, τῶν ἐν σκότει τῶν παθῶν·

χαῖρε σκεῦος θεοφόρητον δωρημάτων θεϊκῶν.

Χαίρε τῆς ἐν Πεντέλῃ θείας Μάνδρας δομήτωρ·
χαίρε τῶν Μοναζόντων τῶν ἐν ταύτῃ συλλήπτωρ.
Χαίρε Χριστοῦ θεράπων θερμότατος·
χαίρε ἡμῶν προστάτης καὶ πρόβλος.
Χαίρε πυρσὸς Ἀττικὴν ὁ πυρσεύων·
χαίρε πιστῶν ὁ ἀεὶ προστατεύων.

Χαίροις Πάτερ Τιμόθεε.

Βλάστημα ρίζης θείας, καὶ σεμνῆς γεωργίας, ὑπάρχων θεικῆ
προμηθεία, ἐκ παιδῶν φρόνημα εὐσταθές, πρὸς πᾶν καλὸν
καὶ λυσιτελές ἔδειξας· Χριστὸν γὰρ ὦ Τιμόθεε, ἠγάπησας, ᾧ
καὶ ἐβόας·

Ἄλληλούϊα.

Γνώσιν θείαν πλουτήσας, ἐν Ἀθήναις φοιτήσας, καὶ τὴν θύ-
ραθεν Πάτερ παιδείαν, τὴν ἐν Θεῷ ἔγνωσ βιοτήν, καὶ τὴν ἐξ
αὐτῆς ἀληθῆ λαμπρότητα, δι' ἧς λαμπρύνεις Ὅσιε, τοὺς ἐκ-
βοῶντάς σοι τοιαῦτα·

Χαίρε σεμνῶν ἡθῶν γεωργία·
χαίρε σεπτῶν τοκέων φυτεία.

Χαίρε εὐσεβούντων γλυκύκαρπον βλάστημα·

χαίρε Ἐκκλησίας νεόφυτον ἄνθισμα.

Χαίρε κλημα τὸ νοούμενον γνώσεως τῆς θεικῆς·

χαίρε ἄνθος τὸ ἠδύπνευστον πολιτείας τῆς σεπτῆς.

Χαίρε ὅτι ἐκ παιδὸς τῷ Θεῷ ἀνετέθης·

χαίρε ὅτι ὁσίως καὶ σοφῶς ἐπαιδεύθης.

Χαίρε Χριστοῦ ποθήσας τὴν ἔλλαμψιν·

χαίρε ἐχθροῦ πατήσας τὴν ἔπαρσιν.

Χαίρε ζωῆς θιασώτης ἀγίας·

χαίρε φωνῆς πληρωτῆς μακαρίας.

Χαίροις Πάτερ Τιμόθεε.

Δύναμιν ἔχων θείαν, ὡς Θεὸν ἀγαπήσας, προκόπτων Πά-
τερ ἐπὶ τὰ κρείττω, ἐξ ὀνύχων ὤφθης ἀπαλῶν, ὑπὲρ τοὺς
συνομηλικας Τιμόθεε· τῷ θεῷ γὰρ συνηύξησαι φόβῳ, ἐν συνέ-
σει κραυγάζων.

Ἄλληλούϊα.

Εἴχρισέ σε ἀξίως, ἱερέα καὶ μύστην, τῶν θείων τοῦ Χριστοῦ
μυστηρίων, ὁ θεῖος πρόεδρος Ὁρεοῦ, ὁ τῆς ψυχῆς σου εἰ-
δὼς τὴν λαμπρότητα· καὶ τῷ Χριστῷ προσήγαγες, τοὺς εὐλα-
βῶς σοι ἐκβοῶντας·

Χαίρε ἀγάπης τῆς θείας πλήρης·

χαίρε σοφίας τῆς ἄνω μύστης.

Χαίρε μυστηρίων τῶν θείων διάκονος·

χαίρε ἱερέων ὀσίων διάκοσμος.

Χαίρε χάριτος τοῦ Πνεύματος θησαυρὸς πολυτελής·

χαίρε θείων ἀναβάσεων μυητῆς θεοειδῆς.

Χαίρε ὅτι ὁσίως τῷ Χριστῷ ἠκολούθεις·

χαίρε ὅτι ἀμέμπτως τῷ Θεῷ ἐλειτούργεις.

Χαίρε σεπτὸν χρηστότητος σκήνωμα·

χαίρε λαμπρὸν σεμνότητος ἴνδαλμα.

Χαίρε Θεοῦ κοινωνίας τὸ στόμα·

χαίρε πιστῶν τὸ γαλήνιον ὄμμα.

Χαίροις Πάτερ Τιμόθεε.

Ζῆλον ἅγιον ἔχων, ὡς θεράπων Κυρίου, σοφὸς ἀρχιερεὺς
ἀνεδείχθης, καὶ τῆς Ἐκκλησίας Ὁρεοῦ, ποιμενάρχης καὶ
ὁδηγὸς θεόληπτος· αὐτὴν γὰρ ὦ Τιμόθεε, ἐπαιδεύσας ἐνθέως
φάλλειν·

Ἄλληλούϊα.

Ηὕγασας Ἱεράρχα, εὐσεβείας φῶς θεῖον, ἐν λόγοις καὶ πρά-
ξεσιν ἐνθέοις· ἐντεῦθεν ἐπινεύσει Θεοῦ, Εὐρίπου ποιμῆν
προβέβλησαι ἄξιος, πρὸς φῶς ἄγων τῆς χάριτος, Τιμόθεε τοὺς
ἐκβοῶντας·

Χαῖρε λυχνία φωτὸς αὐλοῦ·
 χαῖρε ἀλείπτα βίου ἀγίου.
 Χαῖρε τῶν ποιμένων τῶν πάλαι ἐφάμιλλος·
 χαῖρε τῶν ῥημάτων τῶν θείων διδάσκαλος.
 Χαῖρε Ἱεράρχης Ὅσιος λόγῳ καὶ ἀνατροφῇ·
 χαῖρε ποιμενάρχης ἔνθεος ἐκλογῇ τῇ θεϊκῇ.
 Χαῖρε τῆς ἐν Εὐρίπῳ Ἐκκλησίας ὁ λύχνος·
 χαῖρε τῶν κλονουμένων ἀδιάσειστος στῦλος.
 Χαῖρε πολλῶν πασχόντων ἐκλύτρωσις·
 χαῖρε ψυχῶν ἀπύρων ἐπίρρωσις.
 Χαῖρε Θεοῦ οἰκτιρῶν ἐκμαγεῖον·
 χαῖρε λαμπρὸν εὐσπλαγχνίας ταμεῖον.
 Χαίροις Πάτερ Τιμόθεε.

Θεοφθέγγῳ σου λόγῳ, καὶ ἀμέμπτῳ σου τρόπῳ, ἰθύνων πρὸς
 νομὰς σωτηρίας, τὴν λογικὴν σου ποιμνὴν σοφέ, πλείστους
 πειρασμοὺς καὶ κινδύνους ἠνεγκας, Χριστῷ δὲ συμμορφούμε-
 νος, Πάτερ ἐβόας ἐν γαλήνῃ·
 Ἀλληλούϊα.

Ιερατεύων ὁσίως, τῇ ἐχθροῦ βασκανία, ἐμακρύνθης τῆς ποι-
 μνης σου Πάτερ, καὶ ἐν ἐρημίαις προσχωρῶν, τὸ τῆς Πεντέ-
 λης ὄρος κατέλαβες· διό σου τὴν ἀνάβασιν, θαυμάζοντες ἀνα-
 βοῶμεν·

Χαῖρε τοῦ κόσμου σαυτὸν μακρύνας·
 χαῖρε τῆς ὕλης τὸν νοῦν χωρίσας.
 Χαῖρε τῶν αὐλῶν Ἀγγέλων ὁμόζηλος·
 χαῖρε τῶν Ὁσίων Πατέρων ὁμόστιχος.
 Χαῖρε ἄνθραξ θείου ἔρωτος φλέγων ὕλην τῶν παθῶν·
 χαῖρε φλόγα ὁ δεξάμενος ἐν ψυχῇ ζωοποιὸν.
 Χαῖρε ὅτι ἐν ὄρει ὤκησας τῆς Πεντέλης·
 χαῖρε ὅτι τῷ βίῳ ὠμοιώθης Ἀγγέλοις.
 Χαῖρε χοροῦ Ὁσίων συνόμιλος·

χαῖρε ἀνὴρ ἐν πᾶσι θεόληπτος.
 Χαῖρε πολλοὺς πρὸς ἀγῶνας ἀλείφων·
 χαῖρε πιστοὺς πρὸς Θεὸν κατευθύνων.
 Χαίροις Πάτερ Τιμόθεε.

Κόρης τῆς ἀπειράνδρου, καὶ ἀγνῆς Θεοτόκου, ἀνεῦρες τὴν
 ἁγίαν Εἰκόνα, Πάτερ Τιμόθεε ἱερέ, Γλυκοφιλόσης τὴν ὄν-
 τως χαριτόβρυτον· ἢ καθυπουργῶν Ἁγίε, ἐνθους ἐν Πεντέλῃ
 ἐβόας·

Ἀλληλούϊα.

Λάμφας ἐν τῇ Πεντέλῃ, ὡς ἀστήρ σελασφόρος, ἀκτίσι τῶν
 ὁσίων σου πόνων, θεῖος χαρακτήρ καὶ ὁδηγός, τῶν ὧδε
 Μοναζόντων ἀναδέδειξαι· φωτὶ γὰρ τῷ τῶν ἔργων σου, κατηύ-
 γαζες τοὺς ἐκβοῶντας·

Χαῖρε κανῶν τῶν ἀρχιερέων·
 χαῖρε λαμπτήρ τῶν ἀρχιποιμένων.
 Χαῖρε μοναζόντων φωστήρ ὁ πολύφωτος·
 χαῖρε Ὁρθοδόξων θεμέλιος ἄσειστος.
 Χαῖρε ἔσοπτρον νεόσημηκτον Τρισηλίου ἀστραπῆς·
 χαῖρε σκῆνωμα πολύτιμον ἐπιπνοίας θεϊκῆς.
 Χαῖρε ὅτι ἐκλάμπεις ἐν Πεντέλῃ ὁσίως·
 χαῖρε ὅτι πυρσεύεις Μοναζόντων τὸ στίφος.
 Χαῖρε ζωὴν ποθήσας τὴν μένουσαν·
 χαῖρε τρυφὴν μισήσας τὴν ῥέουσαν.
 Χαῖρε Ἀγνῆς Θεοτόκου ὁ μύστης·
 χαῖρε πιστῶν ἐν κινδύνοις ὁ ῥύστης.
 Χαίροις Πάτερ Τιμόθεε.

Μονὴν θεῖαν θεόφρον, εἰς πολλῶν σωτηρίαν, βουλῇ τῆς Θε-
 οτόκου Μαρίας, ἐν τῇ Πεντέλῃ οἰκοδομείς, μονὴν ἐμ-
 πνουν προκαταστήσας Ὅσιε, Πατρός, Υἱοῦ καὶ Πνεύματος
 σαυτὸν ἐν ἀπαθείᾳ ψάλλων·

Ἀλληλούϊα.

Νοῦν τὸν σὸν ἐκκαθάρας, δι' ἀσκήσεως πόνων, κατείδες τὴν πανάχραντον Κόρην, μυσταγωγούσάν σε νοερῶς, καὶ καταυγάζουσαν ἐπὶ τὰ κρείττονα· διό σου τὴν λαμπρότητα, γεραίροντες πιστῶς βοῶμεν·

Χαῖρε θεάμων τῶν ὑπὲρ λόγον·
χαῖρε ὁμόπνους τῶν θεοφόρων.
Χαῖρε φωταυγείας τῆς θείας θησαύρισμα·
χαῖρε ἀπαθείας εὐῶδες κατάλυμα.
Χαῖρε ὅτι ἐν ὁράματι εἶδες Κόρην τὴν ἀγνήν·
χαῖρε ὅτι Μονὴν ἡγειρας ἐν Πεντέλῃ θαυμαστήν.
Χαῖρε θείων καμάτων ἀκριβῆς ὑποφήτης·
χαῖρε στίφους Ὁσίων πρὸς τὰ κρείττω ἀλείπτῃς.
Χαῖρε κλειῶν Πατέρων ὑπόδειγμα·
χαῖρε σεπτῶν ἀγῶνων γεώργημα.
Χαῖρε Μονῆς τῆς Πεντέλης δομήτωρ·
χαῖρε ἡμῶν τῶν σῶν τέκνων κοσμήτωρ.

Χαίροις Πάτερ Τιμόθεε.

Ζένος ὧν τῶν ἐν κόσμῳ, ὡς τὰ ἄνω ποθήσας, ἐδείχθης ἐραστής ἡσυχίας· ἐνθεν ἐκκλίνων τῆς σῆς Μονῆς, ἐν ἐρήμοις τόποις ἠύλιζου Ὁσιε, Θεῶ μόνῳ ἐνούμενος, ἐν ᾧ θεούμενος ἐβόας·
Ἀλληλούϊα.

Ολοτρόπως μακρύνων, τῶν ἐν κόσμῳ σκανδάλων, καὶ πάσης τοῦ ἐχθροῦ ἐπηρείας, ἐπέστης ἐν Κέα θαυμαστῶς, καὶ ταύτην τῇ ἐλεύσει σου ἡγίασας· ἐντεῦθεν σου τὰς χάριτας, κηρύττει βοῶσά σοι τοιαῦτα·

Χαῖρε ὁ ἅγιος ἐν ὁσίοις·
χαῖρε ὁ ὅσιος ἐν ἀγίοις.
Χαῖρε ὀσιότητος θεῖον κειμήλιον·
χαῖρε ἀγιότητος σκεῦος πολύτιμον.

Χαῖρε Ὁρθοδόξου πίστεως βάσις ἢ νεοπαγής·
χαῖρε σφαλλομένης γνώσεως ἔλεγχος νεοφανῆς.
Χαῖρε τῶν ἐν τῇ Κέα εὐσεβῶν εὐφροσύνη·
χαῖρε ὁ διαλύσας τὴν ἐχθροῦ ἀφροσύνην.
Χαῖρε πιστῶν ὁ μέγας παρήγορος·
χαῖρε ἐχθρῶν τῆς πλάνης κατήγορος.
Χαῖρε Θεοῦ θησαυρὸς ἐνεργείας·
χαῖρε ἡμῶν ὁδηγὸς σωτηρίας.

Χαίροις Πάτερ Τιμόθεε.

Πίστεως τῇ ἐλλάμφει, πανοικεῖ κατηυγάσθη, ἰδοῦσά σου τὸ μέγιστον θαῦμα, ἢ ἀλλόπιστος Πάτερ γυνή, ὅτε τοὺς παῖδας ταύτης διέσωσας, χειρῶν βαρβάρων Ὁσιε, καὶ ἐνθους τῷ Σωτῆρι ἐβόα·

Ἀλληλούϊα.

Ρεῖθρα Πάτερ πηγάζον, πολλαπλῶν ἰαμάτων, τῇ θείᾳ ἀληθῶς χορηγία, τὸ λείψανόν σου τὸ ἱερόν, ἐκ Κέας τῇ Μονῇ σου μετενήνεκται, καθαγιαζόν Ἄγιε, τοὺς ἐκβοῶντάς σοι τοιαῦτα·

Χαῖρε θαυμάτων λαβῶν τὴν χάριν·
χαῖρε δαιμόνων σοβῶν τὴν βλάβην.
Χαῖρε ἰαμάτων βλυστάνων τὰνάματα·
χαῖρε νοσημάτων σβεννύων τὸν καύσωνα.
Χαῖρε πλοῦτος ἀναφαίρετος δωρεῶν πνευματικῶν·
χαῖρε κῆπος εὐθαλέστατος ἀρετῶν θεοειδῶν.
Χαῖρε ὅτι θεόθεν θαυμαστῶς ἐδοξάσθης·
χαῖρε ὅτι κινδύνων τοὺς πιστοὺς ἀπαλλάττεις.
Χαῖρε πηγὴ ποικίλων ἰάσεων·
χαῖρε φωστῆρ ἀϋλων ἐλλάμφεων.
Χαῖρε δι' οὗ ἡ Πεντέλη χορεύει·
χαῖρε δι' οὗ Ἀττικὴ πᾶσα χαίρει.

Χαίροις Πάτερ Τιμόθεε.

Γωτηρίαν εύρουσα, έκ λοιμοῦ ὀλεθρίου, ἡ νῆσος τῆς Αἰγίνης θεόφρον, διὰ τῆς σεπτῆς σου κεφαλῆς, ὁμολογεῖ σου τὴν χάριν Τιμόθεε, καὶ τὸ θαῦμα κηρύττουσα, τῷ σὲ δοξάσαντι κραυγάζει·

Ἀλληλοῦία.

Τῆς φθορᾶς λυτρωθεῖσα, έκ λοιμοῦ τῆς πανώλους, διὰ τοῦ ἱεροῦ σου λειψάνου, ἡ πόλις Ἀθηνῶν ἡ κλεινή, τῇ χάριτί σου προστρέχει Τιμόθεε, ὕμνουσά σου τὰ θαύματα, καὶ εὐλαβῶς σοι ἐκβοῶσα·

Χαῖρε πιστῶν ὁ μέγας προστάτης·

χαῖρε Τριάδος ὁ παραστάτης.

Χαῖρε ὁ ἐλαύνων λοιμὸν τὸν πανώλεθρον·

χαῖρε ὁ παρέχων ὑγείαν ἀνώδυνον.

Χαῖρε ὅτι χαρᾶς ἔπλησας πόλιν τὴν τῶν Ἀθηνῶν·

χαῖρε ὅτι ἐξηφάνισας πᾶσαν λύπην ἐξ ἡμῶν.

Χαῖρε τῶν θλιβομένων συμπαθῆς παρακλήτωρ·

χαῖρε τῶν τρυχομένων εὐμενῆς ἀντιλήπτωρ.

Χαῖρε Θεοῦ μιμούμενος εὐσπλαγχνον·

χαῖρε ἐχθρὸν ἐκτρέπων τὸν ἔχθιστον.

Χαῖρε χθονὸς τῆς πατρίδας τὸ κλέος·

χαῖρε ἡμῶν τῶν σῶν τέκνων τὸ σθένος.

Χαίροις Πάτερ Τιμόθεε.

Υπὲρ πλοῦτον καὶ δόξαν, καὶ πᾶν γήινον ἄλλο, τὴν θείαν σου καὶ πάντιμον κάραν, κατέχει ἡ σεπτὴ σου Μονή, καὶ τῷ πλήθει καυχᾶται τῶν θαυμάτων σου, δι' ὧν προφθάνεις ἅπαντας, καὶ σώξεις Πάτερ ἐκβοῶντας·

Ἀλληλοῦία.

Φέγγει θείων θαυμάτων, ἡ ἀγία σου κάρα, ἀπαύστως καταλάμπει παμμάκαρ, τὴν χώραν πᾶσαν τῆς Ἀττικῆς, ἀσθενη-

μάτων τὸ σκότος διώκουσα· ἐντεῦθεν Ἀθηναῖοί σε, πιστῶς τιμῶντες ἐκβοῶσι·

Χαῖρε χθονὸς Ἀττικῆς λαμπρότης·

χαῖρε παθῶν δυσαλγῶν διώκτης.

Χαῖρε Ἀθηναίων ἀκέστωρ ταχύτατος·

χαῖρε Καλαμίων ὁ θεῖος ἐπίκουρος.

Χαῖρε ὅτι τάχος ἔσωσας Αἰγίναν ἐκ τῆς φθορᾶς·

χαῖρε ὅτι νέμεις ἅπασι σωτηρίους δωρεάς.

Χαῖρε ὁ ἀγιάσας τῇ ἐλεύσει τὴν Κέα·

χαῖρε ὁ καταπαύων τὴν τῶν νόσων ἀλέαν.

Χαῖρε ἀκτὶς ψυχῶν καθαρότητος·

χαῖρε πατὴρ ἡμῶν ἐνθεώτατος.

Χαῖρε δι' οὗ ἡ Ἑλλάς ἐγκαυχᾶται·

χαῖρε δι' οὗ πᾶς πιστὸς ἐξιᾶται.

Χαίροις Πάτερ Τιμόθεε.

Χάριν ἄφθονον πᾶσι, καὶ ὑγείαν καὶ ῥῶσιν, τοῖς πίστει ἀκλινεῖ προσιοῦσι, πηγάζει ἡ κάρα σου, ἀεὶ, τὰς ψυχικὰς αἰσθήσεις ἀγιάζουσα, ὁσμῇ τῇ ὑπὲρ ἔννοϊαν, τῶν εὐλαβῶς Πάτερ βοῶντων·

Ἀλληλοῦία.

Υάλουσα ἡ Μονή σου, τοὺς ἀγίους σου ὕμνους, κηρύττει σου τὴν χάριν τοῖς πᾶσιν· ἀλλ' ὡς θεῖος ἡμῶν κηδεμών, μὴ παύση προνοούμενος τῆς ποιμένης σου, τῆς πίστει προσκειμένης σοι, καὶ ἀσιγήτως σοι βοώσης·

Χαῖρε ἡ δόξα τῶν Ὁρθοδόξων·

χαῖρε ἡ πτώσις τῶν μωρολόγων.

Χαῖρε τῶν Ἀγίων ἀπάντων ἰσότιμος·

χαῖρε τῶν ὁσίων Πατέρων ὁμόσκηνος.

Χαῖρε ἔφορος καὶ πρόμαχος τῆς ἀγίας σου Μονῆς·

χαῖρε τείχος καὶ ὀχύρωμα Μάνδρας σου τῆς ἐκλεκτῆς.

Χαίρε ἀκλυστος ὄρμος τῶν ἐν ζάλη τοῦ βίου·
 χαίρε ἐμπλεως δόξης καὶ φωτὸς οὐρανοῦ.
 Χαίρε δι' οὗ κινδύνων ἐκρύομαι·
 χαίρε δι' οὗ Κυρίῳ ἰθύνομαι.
 Χαίρε παθῶν τῶν ἐμῶν θεραπεία·
 χαίρε πιστῶν πρὸς Θεὸν ὁδηγία.
 Χαίροις Πάτερ Τιμόθεε.

Ω * θεράπον Κυρίου, Ἱεράρχα Τιμόθεε, ἡμῶν ἀντιλήπτορ
 (ἐκ γ') πάσης ἀνάγκης καὶ συμφορᾶς, ἀνωτέρους διάσω-
 ζε ἐκάστοτε τοῦς πίστει σοι προστρέχοντας, καὶ τῇ Τριάδι
 ἐκβοῶντας·

Ἀλληλούϊα.

Καὶ αὐθις τὸ Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Ω 'ς Ἱεράρχην τοῦ Σωτῆρος ἐνθεώτατον, καὶ τῶν Ὁσίων
 κοινωνῶν καὶ ἰσοστάσιον, ἀνυμνοῦμέν σε ἡ ποιμνὴ σου
 θεοφόρε. Ἀλλ' ὡς κτίτωρ τῆς Μονῆς Πεντέλης ἔνθεος, ταύτην
 σκέπε ἐκ παντοίων περιστάσεων ἵνα κράζῃ σοι, χαίροις Πάτερ
 Τιμόθεε.

Δίστιχον.

*Χαίρέ σοι Τιμόθεε, χαίρε πολλάκις
 Γεράσιμος πόθῳ σοι Πάτερ κραυγάζει.*

ΕΚΛΟΓΗ

Εἰς τὴν Παναγίαν Γλυκοφιλοῦσαν,
 καὶ εἰς τὸν Ἁγ. Τιμόθεον τὸν κτίτορα τῆς Ἱ. ἡμῶν Μονῆς.

Οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ. Ἀλληλούϊα.

Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ,
 χαίρε ἡμῶν ἡ ἔφορος καὶ σκέπη, Γλυκοφιλοῦσα Παρθένε
 Ἄχραντε, Ἀλληλούϊα.

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου, ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ,
 χαίρε Ἀγνή Γλυκοφιλοῦσα, ἡ τὴν σεπτὴν σου Εἰκόνα, ἡμῖν
 δωρησαμένη, Ἀλληλούϊα.

Πᾶσα ἡ δόξα τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως ἔσωθεν, χαίρε
 Μονῆς Πεντέλης ἡ δόξα, Γλυκοφιλοῦσα, καὶ βοήθεια,
 Ἀλληλούϊα.

Ηγίασε τὸ σκῆνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος, χαίρε ἡ χάριν ἀφθο-
 νον πηγάζουσα, διὰ τῆς σῆς Εἰκόνας, Γλυκοφιλοῦσα ἡμῖν
 πάντοτε, Ἀλληλούϊα.

Αγίος ὁ ναός σου, θαυμαστός ἐν δικαιοσύνῃ, χαίρε ἡ τὸν
 θεῖον Τιμόθεον, τῇ σῇ χάριτι λαμπρύνουσα, Γλυκοφιλοῦσα
 Ἀειπάρθενε, Ἀλληλούϊα.

Χορτασθήσομαι ἐν τῷ ὀφθῆναί μοι τὴν δόξαν σου, χαίρει ἡ τῷ σεπτῷ Τιμοθέω, ἐπιφανείσα ὡς ἠθέλησας, Γλυκοφιλοῦσα Παρθένε, γλυκεῖα προστασία ἡμῶν, Ἀλληλούϊα.

Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον, ἐν ταῖς ἐντολαῖς αὐτοῦ θελήσει, σφόδρα, χαίρει τῶν ἀρετῶν δοχεῖον, Ἀρχιερέων καλλονή, Τιμόθεε Ὅσιε, Ἀλληλούϊα.

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος, χαίρει βίου μονήρους ὑποτύπωσης, Θεοῦ θεράπων ἐνθεώτατε, Ἱεράρχα Τιμόθεε, Ἀλληλούϊα.

Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην, χαίρει Καλάμου θεῖος βλαστός, Εὐρίπου ποιμενάρχης, καὶ τῶν ἐν Πεντέλῃ φωστῆρ ἀειλαμπῆς, Τιμόθεε, Ἀλληλούϊα.

Καὶ οἱ Ὅσιοί σου ἀγαλλιάσονται, χαίρει τῆς Θεοτόκου ὁ μύστης, Ἱεράρχα Τιμόθεε, καὶ Μοναστῶν ὁδηγὸς ἀπλανέστατος, Ἀλληλούϊα.

Δεῦτε τέκνα ἀκούσατέ μου, φόβον Κυρίου διδάξω ὑμᾶς, χαίρει ὁ τῇ ἀσκήσει φαιδρύννας, ἱεραρχίας τὴν στολήν, Ἱεράρχα θεῖε Τιμόθεε, Ἀλληλούϊα.

Ἰδοὺ τὰ χεῖλη μου οὐ μὴ κωλύσω, Κύριε σὺ ἔγνωσ, χαίρει τῆς ἀπαθείας λειμῶν εὐώδης, ὁ τὰς ψυχὰς ἡμῶν εὐφραίνων, Τιμόθεε Ὅσιε, Ἀλληλούϊα.

Εἰμίσησα Ἐκκλησίαν πονηρευομένων, καὶ μετὰ ἀσεβῶν οὐ μὴ καθίσω, χαίρει δομητῶρ θεοφόρος, Μονῆς Πεντέλης Τιμόθεε, καὶ θεῖος ἀρωγός, Ἀλληλούϊα.

Τὴν ἀλήθειάν σου καὶ τὸ σωτήριόν σου εἶπα, χαίρει τῆς Ἐκκλησίας νέος φωστῆρ, τῶν φοιτητῶν σου λαμπρότης, ἱερὲ Τιμόθεε, Ἀλληλούϊα.

Εἶπα τοῖς παρανομοῦσι μὴ παρανομεῖτε, χαίρει θαυμάτων ρεῖθρον διαυγές, νόσων ἐκπλῦνον βόρβορον, Πάτερ ἱεράρχα Τιμόθεε, Ἀλληλούϊα.

Καὶ τοῖς ἀμαρτάνουσι μὴ ὑψοῦτε κέρας, χαίρει ὁ τοῦ πᾶν ὄντων λαιμοῦ, ὀλετῆρ ὀξύτατος, θαυματουργὲ Τιμόθεε, Ἀλληλούϊα.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ, χαίρει ὁ τῇ ἀγία σου κάρᾳ, ἀγιάζων πᾶσαν Ἀττικὴν, Ἅγιε Τιμόθεε, Ἀλληλούϊα.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ, χαίρει Πατῆρ ἡμῶν Τιμόθεε καὶ σκέπε ἀεὶ, τὴν ἱεράν σου Μονήν, καυχωμένην ἐν τῇ κάρᾳ σου, Ἀλληλούϊα.

Δόξα... Τριαδικόν.

Υπερούσιε Θεότης, Πάτερ Υἱὲ καὶ Πνεῦμα Ἅγιον, ὁμοβασιλεῖον κράτος, ταῖς τοῦ Ἱεράρχου σου πρεσβείαις, Τιμοθέου τοῦ Ὁσίου, σῶζε ἡμᾶς δεόμεθα, ἐκ πάσης θλίψεως, καὶ τῆς μελλούσης ἀξίωσον δόξης σου.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Υπερένδοξε Κόρη, Γλυκοφιλοῦσα Ἀειπάρθε, ταύτην τὴν θεῖαν σου Μάνδραν, πίστει πλουτοῦσαν τὴν Εἰκόνα σου, καὶ τὴν ἐνδοξόν σου Κοίμησιν ὑμνοῦσαν, σκέπε ἐκάστοτε, τῇ μητρικῇ σου χρηστότητι, ἐκ πάσης περιστάσεως.